

SVĒTRĪTA ZVANI

Mineapoles - St. Paula
LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES
VĒSTNESIS

Mācītāja Maija Čepure-Zemmels
2140 Orkla Drive
Golden Valley, MN 55427
Tālr. 763-546-8178

www.mndraudze.org
mndraudze@gmail.com

Diakone Milda Dauka
612-822-1855

BAZNĪCA un KANCELEJA
3152 - 17th Ave. So.
Minneapolis, MN 55407
Tālr. 612-722-4622
māc. 612-722-0174

2009. gads

DECEMBRIS

Nr.12

Teodors Zeiferts

Nakti bira zelta rasa.

Nakti bira zelta rasa
Saltos, klusos pagalmos:
Ļaudis viņu kopā lasa,
Ieliek spožos lukturos.

Tā nebija zelta rasa,
Tā bij Dieva Dēla vēsts.
Katra sirds pēc viņas prasa,
Naidis un grēks virs zemes dzēsts.

Ejiet liksmi, māsas, brāji,
Dievs jūs licis atpestīt.
Ciemu ciemos, tuvi, tāli
Mīlestības gaisma spīd.

LELBAs Pārvaldes priekšnieces prāv. Laumas Zušēvicas
Ziemsvētku sveiciens LELBAs draudzēm: *Es novēlu Tev..es novēlu sev..*

Tas bija virsraksts Latvijas pusaudžu un jauniešu žurnāla *Atslēgas* Ziemsvētku sveicieniem pirms dažiem gadiem. Sekoja vairāki novēlējumi, starp tiem bija sekojošais:

"Es novēlu Tev...gaidīšanas laikā būt īstam kristietim, kurš ne tikai gaida Ziemsvētku dāvanas, bet arī zina īstās dāvanas vērtību. Īstākā un lielākā dāvana - Jēzus Kristus."

Un turpat otrā slejā bija rakstīts: "Es novēlu sev...nekad nepazaudēt labos draugus, kurus esmu ieguvusi dievnamā, jo nekur citur tik labus nebūtu atradusi."

Ziemsvētku laikā parasti daudzi cer ko saņemt, maz domā par to, ko varētu zaudēt, bet šajā Adventa laikā veikalnieki ir daudz bēdīgāki kā citreiz, jo tik daudz ir piedzīvojuši lielus finansiālus zaudējumus un pasaules malu malās vēl bezdarbnieku skaits ir tik liels, ka vairāki, kas kādreiz deva, lai citiem palīdzētu, tagad stāv rindās, lai ko saņemtu. Un tādēļ aug īstākās un lielākās dāvanas vērtība! Jēzus tas Kristus, Dieva Dēls nāk pie tiem, kas tumsā nespēj gulēt, vai kuŗu dvēselēs plosās citādāka tumsa. Kā sen, sen jau pravietoja Jesaja, Pestītājs nāk "Tauta, kas staigā tumsībā, ieraudzīs spožu gaismu. Pār tiem, kas dzīvo nāves ēnas zemē, atmirdzēs gaisma." (Jes.9:1) Arī mūsu tauta, šķiet šobrīd staigā pa daudz tumšākiem ceļiem. Pārāk smagas bēdas, pārāk liels cerības trūkums un uzdrīkstēšanās vēl ticēt, cerēt un mīlēt. Mīlēt, jo aptveram, ka esam mīlēti!

Pirms gada Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers savā Ziemsvētku apsveikumā rakstīja vārdus, kas svētku gaidīšanas laiku varētu palīdzēt tumsu izdzīt no daudzām sirdīm. Es citēju: "Šis vakars ir atnācis, lai mēs visi kopā vēlreiz noklausītos Ziemsvētku stāstu par to, kā Betlemē piedzima Jēzus. Šis stāsts jau vairāk nekā divtūkstoš gadu izskan gan mazā lauku baznīcīnā, gan varenā viduslaiku katedrālē. Mēs vēlamies šo stāstu dzirdēt atkal un atkal. Tas stāsta par nemainīgām vērtībām - par bērnu, kuŗš piedzima, lai mūs visus mīlētu. Tieši tā mums tik bieži pietrūkst! Sajūtas, ka mūs mīl. Pārlicības, ka mums piedos, jo mīl. Mums visiem visvairāk ir vajadzīga mīlestība. Ziemsvētku stāsts ir nemirstīgs. Tas vēsta par cilvēkiem. Par Mariju, kas noticēja eņģeļa vēstij. Par Jāzepu, kas apņēmās audzināt Dieva Dēlu. Par ganiem, kas vēlējās piedzīvot brīnumu. Par gudrajiem, kas sekoja zvaigznei nezinot, kas viņus gaida..."

Arī šogad nezinām, kas mūs gaida. Vai būsīm pietiekami gudri tomēr sekot tādai gaismai, dalīties tādā mīlestībā, pulcēties dievnamos, lai tur iegūtu draugus, kas nezūd - ne lielos svētkos, ne laikā, kad tauta staigā tumsībā. Kas dalās mīlestībā, kas nav kā cilvēku mīlestība, kas var zust, bet kuŗas vērtībai segumu devis pats Dievs.

Domāju par to, ko nozīmē uzticēties, kad ir tik daudz zaudēts. Vai tik viegli pieņemt vārdus neuzdot? Vai pat ticēt, ka Dievs mīlestībā apdāvinās mūs tā, ka nejutam trūkumu vai bailes rītdienai pretim ejot, Kristu sludinot. Lasīju viena māc. Ray Stedman sprediķus un brīnījos, jo vairākiem Ziemsvētku sprediķiem viņš bija izvēlējies Ļjaba grāmatas tekstus, lai adventa laikā pavadītu lasītāju domas un lūgšanas. Pārlasot vienu, tiešām likās te gandrīz vai Ziemsvētki! Brīnums noticis! Pēc ciešanām, ticības pārbaudījumiem, Dievs apžēlojas, Viņš atjauno! Nāk kopā ģimene un draugi. Viss piedots! Visi kopā ēd un dalās līdzjūtībā, mīlestībā, un es minētu pat lielā priekā - un dāvanas tiek dotas! Un ne tikai šādas, tādas! Zelts tagad ir tik dārgs, ka retais tādas dāvanas šogad dos. Bet tādas tika dotas Ļjabam, kā lasām: "Un tas Kungs novērsa Ļjaba likteņa piemeklējumu un atjaunoja viņa agrāko labklājību, kad viņš bija aizlūdzis savu draugu labā, un tas Kungs piešķīra Ļjabam divkārt to, kas vien bija tam piederējis. Un tad pie viņa atnāca sērst visi viņa brāļi un visas viņa māsas un visi viņa pazīstamie,

DIEVKALPOJUMI

Decembrī:

Svētdien, 6. - Adventa otrā svētdiena. Otrā adventa DIEVKALPOJUMS ar Svēto plkst.11:00 vakarēdienu. Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Ceturtdien, 10. - plkst.10:30 - Bībeles stunda.

Svētdien, 13. - Adventa trešā svētdiena. Trešā adventa DIEVKALPOJUMS ar Svēto plkst.11:00 vakarēdienu; prieka vēsts lasījumos un dziesmās.
Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Svētdien, 20. - Adventa ceturta svētdiena. Ceturta adventa DIEVKALPOJUMS ar plkst.11:00 *Latviešu skolas un draudzes koŗa* piedalīšanos.
Pēc dievkalpojuma, skolas saime aicina uz siltām PUSDIENĀM un skolas EGLĪTI.

Ceturtdien, 24. - Kristus piedzimšanas svētvakars. *Svētvakara* DIEVKALPOJUMS; plkst. **17:00** (5:00 p.p.) piedalās draudzes KORIS.

Piektdien, 25. - Kristus piedzimšanas svētki. *Kristus piedzimšanas svētku* plkst.11:00 DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu; sprediķi teiks (angļu valodā) viesis, *māc. Ivars Krafts*.

Svētdien, 27. - Pirmā svētdiena pēc Ziemsvētkiem. *Kristus Bērna godināšana.* plkst.11:00 Dziedāsim jūsu ieteiktās Ziemsvētku dziesmas.
Pēc dievkalpojuma, sadraudzība.

Ceturtdien, 31. - Vecgads. *Vecgada vakara* DIEVKALPOJUMS ar svēto vakarēdienu; plkst. **17:00** (5:00 p.p.) īpaša mūzika.

Janvārī, 2010.g.:

Svētdien, 4. - Otrā svētdiena pēc Ziemsvētkiem. *Jaungada* DIEVKALPOJUMS ar plkst.11:00 Svēto vakarēdienu un bērnu uzrunu *.
Pēc dievkalpojuma, sadraudzība Jaunajā gadā.

* pēc bērnu uzrunas, Lailas Švalbes vadītās svētdienas skolas nodarbības.

kādi iepriekš bija bijuši, - un tie ar viņu kopā ēda maizi viņa namā, un tie izteica viņam līdzjūtību un viņu iepriecināja visās tais nelaimēs, kādām tas Kungs bija licis nākt pār viņu. Un ikviens no viņiem deva tam vienu zelta gabalu (kešitu) un ik katrs vienu zelta gredzenu.” (Ij.42:10-11)

Brīnos, cik gan viss nav tev tāds, ko varam salīdzināt ar to brīnumu, kas ir Ziemsvētki. Un tādēļ,

Es novēlu tev izbrīnu...Kristus dzimšanas Svētkus gaidot. Izbrīnu par Dieva Vārdiem, kas piepildās; jauniem cilvēkiem, kas, atrodot Jēzū savu Pestītāju, Baznīcā atrod jaunus draugus; par Prezidentu, kas atklāj Svētku īsto nozīmi un vērtību. Par seniem Dieva Vārdiem, kas brīnišķīgi pārkāpj pāri laikam un telpai un atjauno mūsos cerību!

Es novēlu sev...neizmirst pateikties jums ik vienam, manā ģimenē, draudzē un LELBĀ, jo jūs patiesi darāt to darbu, kas apliecina, ka esat Kristus miesa un Dieva valstības cēlēji šajā laikā un katrā vietā, kur jūs esat; un neizmirst lūgt un tā ar jums kopā pavadīt laiku Kristus mīlestībā - šajos Ziemsvētkos un vienmēr!

Nāk Kristus!

“Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali!
Jo vienīgi Es esmu Dievs un cita nav neviena!” Jesajas 45,22.

Tuvojas Ziemassvētku laiks un zvani sāk iezvanīt svētvakaru, sveciņu gaismiņas spoži mirdz svētku eglītē un atspoguļojas neskaitāmu cilvēku acīs. Dziļajā ziemas naktī atspīd Kristus glābēja gaisma!

Bet, Jēzus piedzimšana ir pretstats visam apkārt notiekošajam, visam tam, ko viņa mīlestība vēl nesilda. Tur vēl mīt (L.Bērziņa vārdiem) “sirdis ledainās”, un zemi sedz “ziemas krēsla”. Lūkas evaņģēlijs saka: “auseklis no augšienes nāk pie mums, lai spīdētu pār tiem, kas mīt tumsībā un nāves ēnā” (Lk.1:78-9)

Jēzus nāk pasaulē, kur valda sens lāsts, kas izpelnījās cilvēka sacelšanos pret Dievu. Vecā laikmeta lāsta zīmes ir saskatāmas visapkārt: naidā un vardarbībā, ikdienas grūtībās, sāpēs un asarās.

Bet Ziemassvētku miers un klusums nemainīgi atnāk pie mums, neskatoties uz visu negātīvo, kas pasaulē apkārt notiek! Jēzus nenāk tur, kur “viss ir it kā kārtībā”. Jēzus nāk tur, kur darbojas ļaunums un senais lāsts.

Tieši tāpēc Ziemassvētki ir cerību, gaišuma un prieka svētki! Jēzus atnes mums labāku laikmetu un jaunas iespējas “mīlestībā iesilt”. Tāpēc arī eņģelis vēsta “lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks” (Lūkas 2,10). Un tieši tāpēc arī Jēzus atnes mīlestības pavasari tur, kur valda ziema!

Eņģeļi Svētajā naktī dzied: “Gods Dievam augstībā un miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts”, un Jēzus atnākšana šo nakti piepilda ar savu gaismu.

Laimīgi saņemsim šo Dieva doto iespēju, un dosimies savās gaitās kopā ar Jēzus Garu. Novēlu svētīgus mīlestības svētkus visiem, kas mīl mūsu Kungu Jēzu Kristu viņa neiznīcīgajā godībā, un Viņa mīlestība lai atnāk arī jaunajā 2010. gadā!

Prāv. Ģunārs Lazdiņš, Vidienes Apgabala vadītājs.

Modris Plāte

Dāvanas brīnums.

Lūkas 2:1-16.

Sāksim ar to, ka padomāsim, kas notiek ar Jāzepu un Mariju, - viņi ir *ceļā*. Viņi ir ceļinieki. Viņi iet pierakstīties savā cilts pilsētā. Bet, kā to zinām, tur - Palestīnā - toreiz valdīja sveša, naidīga, bezdievīga okupācijas vara. Un tas nozīmē, ka, gribi to vai ne, ir jādzīvo, jāpilda norādījumi, jāmaksā nodokļi, jābaidās no augstākstāvošajiem, no netaisnajiem valdniekiem. Tas, protams, ir smagi; tas arī mums kādreiz bija smagi, sāpīgi. Un tas ar laiku ikvienu var deformēt, saliekt.

Jāzeps un Marija dodas pierakstīties. Ko nozīmē "pierakstīties"? Tas nozīmē - viņi akceptē šīs svešās struktūras, pakļaujas tām. Viņi ir nabagi, beztiesīgi, pazemoti, it kā nevarīgi šīs pasaules vareno, bagāto un stipro priekšā. Bet tas ir ārēji. Iekšēji viņi ir tādi dīvaini - nesadalīti, neatkarīgi, neparasti ceļinieki, jo viņi nes sev līdzīgu kādu *sapni*. Viņi nav to pazaudējuši. Šis sapnis ir Dieva apsolījums. No tā viņi dzīvo. No klusas, svētas nojausmas. No tā visa, ko viņi iepriekš sevī ir dzirdējuši, - Dievs ar mums, "Immanuēl", Dievs mūsos. Tas ir viņu sapnis par nākotni. Kas tas ir? Kad tas būs? Kas tad notiks?

Un tad tas notiek. Kaut arī bija dažādas nojausmas par gaidāmo, tas, kas notiek, - tas ir absolūti negaidīts. Ja lasām uzmanīgi Ziemassvētku stāstus, tie ir pilni ar šo lielo, negaidīto pārsteigumu. Ja atceramies Jēzus ceļa sagatavotāju Jāni Kristītāju, viņa vecāki - priesteris Caharija un Elizabete vairs negaidīja ģimenes pieaugumu tik lielā vecumā. Tas notika. Marija negaidīja, ka viņai būs jādzemdē Dieva Dēls. Tas notika. Jāzeps, vienkāršs Nacaretas galdnieks, nevarēja iedomāties, kādā notikumā un atbildības virpulī viņš tiks ierauts. Tas notika. Ķēniņš Hērods negaidīja, ka Betlemē piedzims vēl kāds ķēniņš. Tas notika. Gani naktī uz lauka negaidīja, ka sastapsies ar eņģeļiem. Tas notika. Un mazliet vēlāk austrumu gudrie arī negaidīja, ka pasaules Ķēniņš piedzims tik tālā, neievērojamā, mazā, nabadzīgā vietā kā Betlemē. Tas notika.

Kas tas ir? Viss, kas notiek Ziemassvētkos (par spīti visām nojausmām), bija (ir?) negaidīti, neiedomājami, pārsteidzoši, neticami, brīnišķīgi. Lūk, šo Ziemassvētku dimensiju, šo izjūtu mēs nedrīkstam pazaudēt starp visām mūsu izsenis koptām tradīcijām - eglītēm, svecītēm, dziesmām un dāvanaam. Ir jābūt vēl kaut kam, kas ir pilnīgi negaidīts, neiedomājams, neticams, brīnišķīgs, nepelnīts, pārsteidzošs. Galu galā - tā jau arī ir. Atcerieties, apsēdieties un uzrakstiet uz lapiņas, kas jūsu dzīvē bija pašas lielākās, pašas nozīmīgākās, pašas būtiskākās lietas?! Jūs pamanīsiet, ka tās, kas bija lielākās, nozīmīgākās, būtiskākās, - tās mēs paši nepļānojam un negaidījām. Tā *notika*. Tās bija Dieva dāvana, kas, protams, pār mums var nākt jebkurā gada laikā, kad debesis atveras, sapņi atdzīvojas, sadzirdam: "No debesīm es jums atnesu jaunu, priecīgu vēsti." Tas jau ir viss Ziemassvētku evaņģēlijs. Labā, eņģeļu nestā vēsts. Kā pārsteigums un kā dāvana.

Kas tur tiek sacīts? Tur tiek sacīts - Dievs nāk pie mums. Pats Dievs ir mūsos. Nu jautāsim sev, vai mēs to varējām paredzēt? Vai mēs to varējām nopirkt? Vai mēs to varējām izpelnīties? Vai mēs to varējām pieprasīt? Vai mēs to drikstējām sagaidīt? Nē. Tas ir pārsteigums, dāvana. Neiedomājama. Caur Mariju un Jāzepu visai pasaulei, kurā simbolizē šie cilvēki - no vienkāršajiem lauku ganiņiem līdz gudrajiem austrumu zvaigžņu pētniekiem, ķēniņiem. Šajā spektrā iekšā esam mēs visi - no visvienkāršākajiem līdz visgudrākajiem.

Bet kas tad nu iznāk? Labā vēsts ir dāvana visiem, visai cilvēcei, visiem bez izņēmuma. Toreiz *visi* cilvēki bija cienīgi šo dāvanu saņemt. Arī mūsdienās visi cilvēki *ir* cienīgi šo dāvanu saņemt. Visi - bez neviena izņēmuma - toreiz bija un tagad ir ielūgti, aicināti viesi Dieva sataisītajā mielastā. Tas vēl atspīd mūsu starpā, kad piedzīvojam savstarpēju apdāvināšanās prieku Ziemassvētkos. Arī mēs, lai kādas maskas uzliktu, galu galā bez tām joprojām esam baiļu pilni cilvēki. Mums ir bailes no tā, ko nesīs dzīve. Mums ir bailes no nāves. Mums ir bailes no daudziem cilvēkiem, dažreiz mums ir bailes no Dieva.

Lūk, katrā baiļu pilnajā sirdī Ziemassvētki ieliek dāvanu. To dāvanu, ko Marija nesa zem savas sirds kā bērnu. To dāvanu, pēc kā ilgojas arī mūsu sirdis. Kas ir tā dāvana, visas maskas noņemot? Pēc kā visvairāk slāpst mūsu sirdis? Cik grūti noņemt tās čaulas, visu to uzkrāsoto kosmētiku! Tās maskas, ar kurām šajā sabiedrībā varam kaut ar zobiem un nagiem noturēties. Bet, ja mēģinātu, - tad justos tā kā Marija, kas zem sirds nesa mīlestības apliecinājumu. Ja man kāds to spētu pateikt tā, ka es tam *spētu* noticēt! To var pateikt arī tā, ka tam nevar ticēt. Kaut man kāds pateiktu tā, ka es tam spētu noticēt! Ja man pateiks kāds tā, ka es spētu noticēt - es esmu tieši tevi iemīlējis, tieši tevi savā sirdī ieslēdzis! Bet to taču jau saka Ziemassvētku vēsts.

Šie svētki, kas tagad notiek, ir sataisīti, sagatavoti tieši tev. Tā ir tā dāvana, ko mēs saņemam. Bet tie nav vārdi vien. Tie ir vārdi, kas kļuva par miesu, tika ierakstīti mūsu zemē un pasaulē ar miesu un vēlāk ar Kristus asinīm, jo Viņš neatnāca šeit kā ciemiņš. Viņš neatnāca uz trīsdesmit gadiem kā viesis. Viņš atnāca šeit *uz palikšanu*, Viņš vairs nekad neaizgāja no šīs pasaules. Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, Viņš ir šeit, Viņš te dzīvo! Viņam te ir mājvieta! Tas ir dots, noticis, jau piepildīts, tas nav apsolīts kaut kad aiz trejdesmit gadiem vai gadiem. Tā ir nenopelnītā, neticamā, neaptveramā, neiespējamā Dieva dāvana.

Mūsu problēma ir tā, ka mēs parasti papildinām evaņģeliju tā, lai tas iekļautos mūsdienu pasaulē. Mēs dievišķajai vēstij pieliekam klāt savus skaidrojumus un savus noteikumus. Mēs arī evaņģeliju gribam ielikt sev pierastas ikdienas rāmjos, kuri ietver nosacījumu sistēmu, ko mēs esam uzbūvējuši. Ja tu paklausīsi Dievam, tad Dievs tevi svētīs. Ja tu būsi labs pret kādu, tad pret tevi būs labs tas otrs. Ja tu būsi bez vainas, bez trūkumiem, tad tevi Tavs Tēvs mīlēs.

Kas ir šie "ja", "tad"? Tie ir noteikumi, baušļi, bet tā *nav* dāvana. Lūk, varbūt arī tāpēc, ka mēs iespīžam šādā rāmī evaņģeliju, mēs dziļi sevī nesam baiļu pilnu, pasaules varu pazehtu un arī baušļu nospiestu bērnu. Nu tad klausies, saka evaņģēlijs, - klausies, kā tu tiek apdāvināts! "Jūs, bērniņi, nāciet ar priecīgu prāt!" Nāciet tur, kur jums Kāds saka: tieši tādu, kāds tu esi, Es tevi esmu iemīlējis ar mūžīgu mīlestību. Es mīlu tevi arī tagad un šeit. Es do-du tev negaidītu un pārsteidzošu dāvanu, pašu dārgāko, kas Man ir. Un Es neprasu no tevis itin neko.

Nebīstieties, jums Pestītājs dzimis! Varbūt pirmoreiz mēs drīkstam viens otram no sirds sacīt - nebīsties! Nebīsties, tu vājais, nospiestais, vainu sagrauztais cilvēk! Nebīsties arī tu - blēdi, zagli un ļaundari! Vai tu zini, ka tevi Kāds tā mīl, ka tu vari nebaidīties? Dievs tev Savu Dēlu devis. Lūk, to sadzirdēt, to aptvert, to piedzīvot - tas ir Ziemassvētku dāvanas brīnums. Tad var pārsteidzoši sākties jauna gaita un jauns ceļš. Priecīgi un gaiši. Protī, kā gani cits citam teica: "Nu, tad iesim!" Nē, *ne* mājās! Tad iesim kopā uz Betlēmi! Iesim tuvāk lūkot, kas tur īsti notiek. Lai Dievs mūs visus svētī šajos Ziemassvētkos!

Dr. M.K. Gulbis no "*Mūsu dievkalpojuma kārtības izpratne*".

5. SALUTĀCIJA (SVEICIENS) - LŪGŠANA - SVĒTO RAKSTU LASĪJUMI.

Kad esam kopā Dievu slavinājuši, mācītājs sveicina draudzi, sakot (vai dziedot): "Tas Kungs lai ir ar jums!". Draudze savukārt atbild: "Un ar tavu garu." Tas nozīmē - lai Dievs būtu ar mācītāja garu (ar mācītāju). Tātad dievkalpojumā risinās arī tāds kā dialogs starp mācītāju un draudzi - mūsu Baznīcas liturģijā draudze atbild uz mācītāja teikto vai dziedāto.

Šis ir bibliisks sveiciens, līdzīgi kā mums, latviešiem, ir "dievpalīgs". Tas sniedzas tālā pagātnē. Soģu laikmetā, ap 1200 gadu pirms Kristus, Betlēmē dzīvoja saimnieks Boāzs, kas uzrunāja savas druvas plāvējus: "Tas Kungs lai ir ar jums!" Un tie viņam atbildēja: "Tas Kungs lai tevi svētī". (Rutes 2,4) Ne vēlējuma, bet apstiprinājuma veidā eņģelis sveicināja soģi Gideonu: "Tas Kungs ir ar tevi". (Soģu 6,12) Līdzīgs bija eņģeļa sveiciens Marijai, pavēstot Pestītāja ieņemšanu viņas miesās: "Esi sveicināta, tu apžēlotā, tas Kungs ir ar tevi". (Lk.1,28) Tas atbalsojies arī apustuļa Pāvila vēstulēs: "Mūsu Kungs lai ir ar jums visiem!" (2.Tes.3,16) un "Kungs Jēzus lai ir ar tavu garu!" (2.Tim.4,22). Liturģijas speciālisti domā, ka šādi sveicieni ir lietoti kristīgās draudzes dievkalpojumā vēl pirms citu formu veidošanās.

Bet kādēļ šī salutācija ir tieši šeit, ievada liturģijas vidū? Vai tāds sveiciens labāk neiederētos pašā dievkalpojuma sākumā? Liturģijas eksperti spriež, ka, dievkalpojumā piedaloties vairākiem priesteriem, šajā brīdī parasti vadību pārņēmis kāds cits priesteris un tādēļ šāds sveiciens bijis īsti vietā. Citi te saskata kādu jaunu dievkalpojuma daļu. Liturģijas iesākumā mēs esam griezušies pie Dieva (īpaši grēksūdzes laikā, tāpat arī, dziedot Dieva slavinājumu), bet tad draudze sagatavojas uz klausīt Dieva Vārdu - un tādēļ šis sveiciens nozīmē arī pāreju uz kādu citu dievkalpojuma daļu. Teorētiski tas tā arī ir, bet šaubos, vai šādu pāreju ievēro caurmēra baznīcēns.

Pieņemu, ka, sveicinājumu sakot (vai dziedot), mācītājs patiešām vēl, lai Dievs ir ar dievkalpojuma apmeklētājiem. Bet vai draudzes locekļi savā atbildē ("Un ar tavu garu!") pie šiem vārdiem arī piedomā? Vai nav tā, ka gandrīz vienmēr tos dziedam automatiski, bez jebkādam īpašām domām vai jūtām? Reiz dzirdēju stāstu par mācītāju, kuŗa attiecības ar draudzi tā saasinājušās, ka pieprasīta viņa atteikšanās. Nākamajā svētdienā vadot dievkalpojumu, mācītājs kā parasti teicis: "Tas Kungs lai ir ar jums!". Un draudze, arī kā parasti, dziedot atbildējusi: "Un ar tavu garu!" Mācītājs tad dievkalpojumu pārtraucis, atstājis altāra telpu un aizgājis līdz pirmajam solam. Tad viņš teicis: "Kādēļ gan jūs šo dievkalpojuma daļu tik sparīgi dziedājat, ja jūs man Dieva svētību nemaz nevēlat?"

Ja arī šāda veida demonstrācija bija nevietā, mācītāja sacītajam bija sava veida pamatojums - ja mēs patiešām piedomājam pie liturģijā teiktajiem vai dziedātajiem vārdiem. Ja to darām, tad salutācijas (sveiciena) laikā mācītājs un draudze viens otram vēl dievpalīgu. Un cik svētīgi tas būtu, ja mēs to darītu no visas sirds! Ja mācītājam ar kādiem draudzes locekļiem bijuši pārpratumi vai citi asumi, šis ir īstais brīdis, lai nāktu savstarpēja piedošana un līdz ar to - izlīdzināšanās.

Īsā lūgšana.

Salutācijai (sveicienam) seko lūgšana pirms Svēto Rakstu lasīšanas. Tā izteikta vārdos: "Dievs Kungs, debesu Tēvs, mēs Tevi lūdzam. Valdi mūs ar savu Svēto Garu, ka Tavus vārdus no visas sirds klausāmies un uzņemam, un tā svēti topam, uz Jēzu Kristu, Tavu Dēlu, vienīgi paļaujames un savu cerību uz Viņu liekam, pēc Taviem vārdiem dzīvojam, sargāmies

no visas apgrēcības, kamēr mūžīgi svēti būsim caur Tavu miļo Dēlu, Jēzu Kristu, mūsu Kungu.”

Padomā, ko te lūdzam! Mēs izlūdzamies Dieva Gara vadību, lai patiesi Svēto Rakstu lasījumā ieklausāmies un to sirdī uzņemam. Un vēl vairāk - lai mēs pēc Dieva vārdiem dzīvojam. Ja arī zemes dzīvē šo ideālu nerasnēsim, mums ir jāiet uz to! Tai jābūt arī tavai lūgšanai. Tādēļ savās domās lūdz to kopā ar mācītāju. Un ne tikai domās vien, arī ar savām izjūtām!

Atsevišķās reizēs (īpaši svētkos un citās svinamdienās) ierasto lūgšanu pirms Svēto Rakstu lasījuma aizstāj kāda cita, ko baznīcas valodā apzīmē ar vārdu “kollekte”, “kolekte” vai “kolekta”. Ievēro atšķirības rakstībā! Pirmkārt, viens vai divi “i”, otrkārt, galotne ir vai nu “e” vai “a”. Agrāk rakstīja “kollekte”; tagad esmu ievērojis, ka biežāk lieto “kolekta”.

Svarīgāka par atšķirību rakstībā ir šī termina izraisītais pārpratums vai vismaz neizpratne. Kāds mācītājs, lai draudze varētu labāk izsekot liturģijai, bija sastādījis dziesmu lapiņu tādā veidā, ka tajā bija atzīmēts katras dievalpojuma daļas nosaukums. Daļa baznīcēnu ievēroja, ka ievada liturģijā minēta “kollekte”. Daži par to pabrīnījās, bet citi kļuva dusmīgi: kā gan mācītājs iedrošinās šādā brīdī vākt kollekti, tas ir - upuri! Vārdu “kollekte” viņi bija sapratuši kā ziedojumu vākšanu.

Vārds “kollekte”/“kolekta” ir atvasināts no latīņu valodas darbības vārda “collectio”, kas nozīmē: “savākt kopā”. To patiešām var attiecināt uz naudas savākšanu ziedošanas laikā. Bet vārds nozīmē arī tādas lūgšanas, kurās “kopā savāktas” dažādas domas un izjūtas, kas saistās ar Baznīcas gada laiku, ar attiecīgajā svētdienā lasāmiem Svēto Rakstu tekstiem vai arī kādu citu gadījumu. Kristīgās ticības pirmajos gadsimtos izveidojās daudzas šādas “kollektes”. Agrīnajos viduslaikos katru atsevišķu Dieva Vārda lasījumu pavadīja šiem pantiem piemērota lūgšana. Tādas lūgšanas ir daudzās valodās. Pieņemu, ka nākotnē tās kļūs populāras arī Latvijas evaņģeliski luteriskajā Baznīcā, radot dievkalpojumā mazliet lielāku dažādību.

Svēto Rakstu lasījumi.

Īsajam lūgšanas brīdim seko Svēto Rakstu lasīšana. Parasti to dara mācītājs, bet, ja ir vēlēšanās dievkalpojuma vadībā iesaistīt arī draudzes locekļus, tad mācītāju te var aizstāt kāds lajs. Viņš/viņa ir attiecīgi apmācāms, lai lasīšana ritētu pietiekami gludi un skaļi, kā arī ar nepieciešamajiem uzsvāriem. Lasītājam tomēr nav jābūt aktierim.

Nolasītās Svēto Rakstu vietas mums var būt pazīstamas, pasvešas vai pavisam svešas. Ja lasījums jau pazīstams, klausies vien. Tādējādi, to no jauna dzirdot, Dieva Vārds tev iesakņosies dziļāk. Ja nolasītie Bībeles panti tev ir sevišķi mīli, tad tajos tu noklausīsies ar lielu labpatiku. Protams, uzmanīgi jā klausās arī tad, ja lasītie teksti nav pazīstami. Ja rodas kādi nozīmīgi, tev svarīgi jautājumi, noteikti pajautā mācītājam.

Nav tā, ka dievkalpojumā mēs uzrunātu Dievu vien, klausoties Svēto Rakstu lasījumus, Dieva Gars var uzrunāt arī mūs.

Vienmēr lai sevī jautājam: kas lasījumā ir tāds, kas man būtu jāattiecina uz manu dzīvi un ticību? Tas ir ļoti būtisks jautājums. Ja mēs rēgulāri sev to neuzdosim, mēs daudz ko zaudēsim no tā, ko varētu dievkalpojumā gūt.

Draudzes locekļi man kādreiz jautā: “Kā mācītājs izvēlas, kurus Bībeles pantus lasīt?” Uz to atbildot, jāpaskaidro, ka kristīgajā Baznīcā ir tā sauktās perikopju sistēmas, kas nosaka attiecīgos lasījumus katrai svētdienai un svētku dienai. Ir arī tādas perikopes, kas domātas Svēto Rakstu lasīšanai ikdienā. Pats termins “perikope” ir ņemts no grieķu valodas darbības vārda, kas sākotnēji nozīmēja “apgriezt, izgriezt”, bet vēlāk - “izmeklēt”. Pašu “izmeklēto”

Svēto Rakstu daļu tad dēvēja latīniski par "lectiones", no kā mums ir atvasināts latviešu valodas vārds "lekcija". Varētu teikt arī "fragments", kā to esmu dzirdējis dažkārt mācītājus Latvijā darām. Jāpiezīmē, ka ne visas konfesijas seko perikopēm, tomēr luteriskajā Baznīcā tās ir ierastas, ja arī ne gluži obligātas.

Perikopju sistēma kā tāda ir ļoti sena. Tās pirmsākumus varam saskatīt jau gadsimtā pirms Kristus - jūdu sinagogu praksē, kad viens lasījums bija no Vecās Derības bauslības un otrs - no Vecās Derības praviešu rakstiem. Izveidojoties Baznīcas liturģiskajam gadam, radās vēlēšanās Bībeles lasījumus ar to saskaņot. Laikā no 4. līdz 5. gadsimtam radās vairākas, kaut nepilnīgas, perikopju sistēmas, bet ap 800. gadu bija jau izstrādāta sistēma, ko mēs dēvējam par "vēsturiskām perikopēm". Reformācijas laikā tās pārņēma arī Mārtiņš Lutērs - gan ar labojumiem. Vēlāk Baznīcas vēstures gaitā izveidojušās it daudzas perikopju sistēmas.

Pašlaik visplašāk lietotās ir tā dēvētas "oikūmeniskās perikopes", kuŗas pirms apmēram 25 gadiem izstrādāja katoļu Baznīca un drīz vien ar emendācijām sāka lietot arī daļa protestantu konfesiju. Oikūmeniskās perikopes izveidotas triju gadu ilgām posmam. Pēc tam tās atkārtojas. Katrā dievkalpojumā paredzētas trīs lekcijas vai lasījumi:

pirmā lekcija - galvenokārt, bet ne vienmēr no Vecās Derības;

otrā lekcija - no Jaunās Derības vēstulēm (dēvēta arī no grieķu valodas par "epistulu", tas ir - "vēstuli");

trešā lekcija - no evaņģēlijiem (Jēzus dzīve un mācība).

Centrālā no tām ir evaņģēlija lekcija. Katru gadu to lasa no viena konkrēta evaņģēlija:

A. gadā - no Mateja evaņģēlija;

B. gadā - no Marka evaņģēlija;

C. gadā - no Lūkas evaņģēlija.

Visos trijos gados katra evaņģēlija lasījumus vēl papildina no Jāņa evaņģēlija, īpaši svētdienās pēc Lieldienām.

Pirmā lekcija parasti saturā tiek pieskaņota evaņģēlija lekcijai, bet otrā lekcija parasti satur lasījumus no tās pašas Jaunās Derības vēstules vairākas svētdienas pēc kārtas. Atsevišķi atzīmēti vēl Psalmi, kas domāti dziedāšanai vai kopīgai lūgšanai, bet ne lekcijām.

Agrāk bija ierasts, ka mācītājs nolasīja ievada liturģijā vienu vienīgu Svēto Rakstu lekciju. Varbūt tavā draudzē tā tas aizvien vēl notiek. Jaunajā Dziesmu grāmatā paredzēti trīs lasījumi. Latvieši pieraduši Svēto Rakstu lasīšanas laikā stāvēt kājās. Ja mācītājs lasa visus trīs lasījumus, jāstāv kājās ļoti ilgi, kas lielai daļai gadus vecāku cilvēku ir pagrūti. Šo problēmu labi atrisina ieteikums jaunajā Dziesmu grāmatā: pirmās divas lekcijas dievkalpojuma apmeklētāji noklausās sēžot. Starp pirmo un otro lasījumu var dziedāt kādu dziesmu vai vienu šīs dziesmas pantu. To darot, ievada liturģijā kājās stāvēšanas laiks tiek saīsināts. Tad draudze atkal pieceļas un mācītājs piesaka trešo lasījumu - evaņģēlija lekciju. Tādējādi, vadoties no kādas senbaznīcas ieraduma, mēs izrādām īpašu godu lasījumam par Jēzus dzīvi un mācību.

Norādes par perikopju tekstiem publicētas Baznīcas kalendārā. Pirmā rindkopa ir pašreiz Latvijā lietotās perikopes, otrā - oikūmeniskās perikopes. Mans ieteikums būtu pāriet uz oikūmeniskām perikopēm, tādējādi mūs vienojot ar miljoniem kristiešu visā pasaulē.

Sakarā ar evaņģēlija lasījumu draudze dzied "Allelūja", kas pārņemts no ebrēju valodas un nozīmē: "Lai Dievs ir slavēts!" Ja nu "Allelūja" dziedājumā izsakām Dievam slavu par Viņa Vārdu, vai tad to nevajadzētu dziedāt mazliet priecīgāk un raitāk?

“Patriotisma kristīgie pamati” (turpinājums) - no avīzes *Svētdienas Rīts*.

VI. Deportāciju vieta un loma mūsu tautas identitātes apziņā.

Ik gadu divreiz pulcējamies pie Brīvības pieminekļa, lai pārdomātu to gadu baisos notikumus. Tās bija dienas, kad Latvija sastinga šausmās. Pēc šīm dienām Latvija nekad vairs nebūs līdzšinējā. Tā nebija viena no tām daudzajām dzīves skrumbām, kādas katrs cilvēks un tauta neizbēgami iegūst savā dzīves gājumā. Tas bija cirtiens pašā saknē, lai pakļautu, demoralizētu un iebaidītu tautu, to pārvēršot par “tautas masām”. Parasti mēs mēdzam sacīt, ka visbriesmīgākais ir karš. Šis nebija karš, bet gan labi organizēts *slaktiņš*.

Nodarīto bezpersoniskā valodā var sakopot vienā vārdā - *zaudējumi* - materiāli, cilvēciski, morāli, garīgi utt. Varbūt kādreiz izdosies daudz maz precīzi statistiski uzskaitīt zaudējumus skaitļu un finanču valodā, bet neviens, nekas un nekad nespēs to izteikt cilvēcisko vārdu un emociju valodā. Vai kāds jēl kad spēs saskaitīt izlieto asaru un asiņu dekalitrus? Sāpju, pazemojumu, pāridarījumu mērīšanai vēl nav izdomāti uzskaites instrumenti un nav ieviestas mērvienības. Kad no cilvēka vienā mirklī tiek norauta viņa ikdiena un no viņa kājapakšas tiek izsists pamats, un viņš pats tiek izsviests Sibīrijas sniegos nomiršanai, tad nākas pārvērtēt daudz ko. Bija sākusies “Lielā nolobīšana”. Kārtu pa kārtai no cilvēkiem tika noņemts viņu materiālais, sociālais un kulturālais slānis - līdz pat kailai eksistencei. Kas paliek pāri no cilvēka, kad tam viss ir atņemts?

Vai šādā situācijā varam runāt par *ieguvumiem*? Vai tas nebūtu zaimojoši pret deportēto piemiņu? Nē, jo ir *tādi* ieguvumi, par kuriem nedrīkstam klusēt un par kuriem nedrīkstam aizmirst.

“Staļina augstskolā” *īpašos apstākļos* un *paātrināti* nācās apgūt pašas vienkāršākās lietas, kuŗas cilvēks normālos apstākļos apgūst pakāpeniski, visa mūŗa garumā, - kas ir Dievs, gods, sirdsapziņa, dzimtene. Latvieŗu tauta šajā laikā radīja daudzus zināmus, vairāk gan mazzināmus un, ŗķiet, ļoti daudzus nezināmus varoņus.

Ja mūsdienās vēl joprojām mokāmieŗi neziņā par dzīves jēgu, sirdsapziņu, dzimtenes vērtību - pajautāsim viņiem. Varbūt viņi nespēs mums atbildēt augstos filozofiskos spriedumos, toties viņu atbildi varam saskatīt viņos pašos - viņu stājā, attieksmē, personības lielumā. Aizvestie ir kļuvuŗi par mūsu identitātes nesējiem, patiesības apliecinātājiem, martīriem. Tagad mums ir pie kā sevi salīdzināt - viņi ir kļuvuŗi par mūsu tautas morālo etalonu (mērauklu).

Bet arī zaudējumi nav vērtējami tikai negātīvi vien - jo atņemts tika ne vien cilvēciski pozitīvais, bet arī negātīvais - katram cilvēkam dabiski piemītoŗā iedomība, mietpilsonība, kaprises un untumi - kādi jau nu katram tie ir. Cilvēki, kas ir redzējuŗi tādas ŗsausmas, izejot cauri *cilvēku sarīkotai ellei* zemes virsū, ir sapratuŗi pārāk daudz, lai vēl dzītos pēc niekiem.

“Vēsture māca to, ka tautas no vēstures neko nemācās,” reiz ironiski sacījis Hēģelis. Mūsu tautas pieredzes neuzkrāŗanas gadījumā var iestāties *tragēdijas atkārtojamības likums* - ja mēs nemācīsimies no viņiem un nemācīsim nākamo paaudzi, tad viņu iegūtā pieredze būs bijusi veltīga. Mūsu tautas slepkavu garīgais krustēvs Kārlis Markss reiz sacīja: “Vēsture atkārtojas: pirmoreiz kā tragēdija, ottreiz - kā farss.” Tragēdiju esam piedzīvojuŗi ar neizmērojamām izsūtīto cieŗanām, vai tagad būtu jāpiedzīvo farss tādējādi, ka tās paŗu neizdarības un neizpratnes dēļ drīz tiks aizmirstas un to vērtība apŗaubīta? Tad zaudējums būs

divkāršs - mēs būsīm zaudējuši viņus un viņu pieredzi, līdz ar to Padomija mūsu tautas garīgajā un morālajā iznīcināšanā galu galā būs panākusi savu. Tad patiesi būs taisnība komūnistiskajam lozungam - "Ļeņina idejas dzīvo un uzvar" -, jo mēs paši sava slinkuma vai neizdarības pēc būsīm labi pakalpojuši mūsu tautiskuma iznīcināšanas idejai. Ja mūsu tautas *cilvēciskuma izdzīvošanas pieredze* padomju koncentrācijas nometnēs netiks savākta, sakopota, turēta par paraugu un kā tāda arī mācīta, tad ar laiku tā iegūs tikai mūzeja depoziņa raksturu, ar kuŗu divreiz gadā kustināt savu tautisko nevainīga cietēja pašapziņu.

Šobrīd pakāpeniski sākam sadzirdēt balsis: "Viņi ir miruši, jā, tas ir bijis tragiski un sāpīgi, bet tas ir pagājis, labāk to ātrāk aizmirst, cik ilgi var plosīt rētas?"

Jā, protams, mirušos vairs neuzcelt. Ja faktiski neko vairs labot nevar, ko tad var? Tas ir jautājums - kas ir vajadzīgs tiem, kam laimējās atgriezties dzīviem? Pētījumi šajā jomā rāda, ka ir nepieciešams:

- Atbalsts, līdzjūtība un izpratne. Ir vienkārši to pateikt vārdos, bet ir svarīgi šo atbalstu sniegt ne vien simboliski divreiz gadā. Tas prasa iejusties, būt cilvēciski līdzās vienmēr, jo pieredzētais tikai aprēto, bet nekad nesadzīst pilnīgi. Šiem cilvēkiem ir nepieciešama visas sabiedrības un jo vairāk - valsts organizāciju īpaša pretimnākšana.

- Notikušā jēgas izpratne. Par pašām lielākajām katēgorijām, kas runā par cilvēka un tautas likteņgaitām zem Dieva apredzības, mēs visvairāk varam tikai minēt. Mūsu daļa ir - saglabāt viņu piemiņu un pieredzi. Ja mēs nebūsīm pacentušies to izdarīt, tad mēs nebūsīm iepriekšējās paaudzes vērti un no mums pilnīgi novērsīsies arī nākamās.

- Vēsturiskās taisnības, t.i., benžu, nodevēju un kolaborantu atmaskošana, viņu publika nosaukšana vārdā. Tā nav izrēķināšanās, bet morālās atbildības pieprasīšana un taisnības triumfa nepieciešamības apziņa, kas nepieciešama elementāras cilvēciskas morāles saglabāšanai.

Šis nodarījums - deportācijas - vēl ilgi liks sevi manīt ikviena latvieša sirdī, kam vien nav vienaldzīga tauta un tās liktenis. *Tas nevar nesāpēt.* Un tomēr mēs nealkstam atriebības, bet gan sagaidām morāli atbildīgu attieksmi - individuālā un arī valstiskā līmenī. Mūsu vēsturiskajiem pāridarītājiem tas ir jāsaprot.

Kristīgā ticība māca piedot. Bet tas nenozīmē nedz aizmirstānu, nedz vainīgo vieglu atļaišanu bez atbildības, tā, it kā nodarījums nebūtu nekas nopietns.

Šajā gadījumā *piedot nozīmē vispirms ar Dieva palīdzību atbrīvoties no smacējošā naida, taisnā sašutuma, atsakoties no atreibības alkām, kas tikai turpina paverdzināt, nomākt, pazemot un kropļot mūsu dvēseli. Tas nozīmē iekšēji atraidīt vēl dzīvo ieņaidnieka dominanti pār mūsu dvēseli, kas norisinās taisna sašutuma un atmaksas domās un iztēlē.* Tās vispirms ir rūpes par *savu* dvēseli. Ja kāds no viņiem uzmeklēs mūs, lai lūgtu piedošanu par pāridarīto mums un mūsu tuviniekiem, tautai, valstij, - piedosim, jo pats fakts, ka viņi mūs ir uzmeklējuši, nozīmēs, ka konkrētais bende ir daudz pārdomājis un pārvērtējis. Atcerēsimies arī to, ka paši bendes bija sistēmas upuri, kaut arī apveltīti ar varu un uniformu. *Viņi* tika sakropļoti vēl vairāk nekā mēs - ja mūsu tautiešiem nācās ciest, tad tiem nācās viņus spīdzināt, par ko sirdsapziņa viņus ir spīdzinājusi šeit un nesalīdzināmi vairāk spīdzinās tās saules tiesā, no kuŗas neviens vēl nav spējis izvairīties, pat gadījumā, ja viņam ir gājusi secen cilvēku tiesa šajā saulē.

Kristīgā ticība māca, ka var piedot pāridarītājam arī tad, ja viņš nelūdz piedošanu. Piedošanas lūgšana gan nāktu par labu viņam pašam, jo pretējā gadījumā vajag cīnīties arī ar sa-

vu glēvumu un, lai to nomāktu, nākas aizvien vairāk zaudēt cilvēcību.

Piedošana ir vajadzīga un attiecas vienīgi un tikai uz cilvēkiem, *nevis uz slepkavīgo ideoloģiju un komūnacistisko valsts mašīnu.*

Dzintara Pētersone, Rīgas Augšāmcelšanās evaņģeliski luteriskās draudzes (kuŗa nodibinājās uz Politiski represēto kluba biedru pamata) priekšiece sacīja: "Mēs esam smagi cīnījušies ar sevi. Ik dienas un kopējās lūgšanās, Bībeles stundās esam pārvarējuši alkas pēc gandarījuma. Iesvētes dienā mēs teicām "Mūsu Tēvs" lūgšanas vārdus; "...kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem..." - jau atbrīvoti no pāridarījuma sāpēm un sašūtuma rūgtuma apcietinātajā sirdī." (turpinājums sekos.)

###

DRAUDZES DZĪVE

###

Dāmu saimes ziņas.

Novembra mēnesī pie galdiņa kalpoja Anna Ozoliņa (2x), Skaidrīte Štolcere, Latviešu skolas bērni, Svētdienas skolas bērni.

Ziedus uz altāra lika Aija Vikmane, Skaidrīte Štolcere, korp. Imeria, Ruta Kubica, Astrīda Bergmane.

Par sadraudzības pusstundu rūpējās Sandra Stumbre Kelly, Lidija Pētersone, Latviešu skolas vecāki, Aija Vijuma, Eva Tone un Dzintra Strēlniece.

Lasišanas pulciņš pašriez lasa R. Blaumaņa stāstu *Salna pavasarī*.

Šo stāstu pārrunāsim *janvāra* mēnesī.

Draudzes kopēju kalpošana.

Svētdien, 6. decembrī - V. Sviķis, S. Pētersone.

Svētdien, 13. decembrī - L. Zoltnere, Ģ. Jātnieks.

Svētdien, 20. decembrī - M. Otto, A. Švalbe.

Ceturtdien, 24. decembrī (pl.17:00) - S. Straumane, L. Zoltnere.

Piektdien, 25. decembrī (pl.11:00) - G. Luss, Ģ. Jātnieks.

Svētdien, 27. decembrī - Sv. Sviķis, S. Pētersone.

Ceturtdien, 31. decembrī (pl.17:00) - Ģ. Jātnieks, S. Straumane.

Svētdien, 1. janvārī - A. Švalbe, G. Luss.

13. oktobra Padomes sēdes atstāstījums.

Padomes sēde notiek parastajā vietā un laikā priekšnieka vadībā, sekretārei protokolējot mācītājas nolasītos Dieva solījuma vārdus, kā Viņš tos atklājis savam pravietim Ecechiēlam (Ec.37:27) un savam kalpam Jānim (Atkl.21:2-3). Galvenais, ka Dievs mājos kopā ar mums, mēs būsim Viņa tauta un Viņš būs mūsu Dievs. Pēc lūgšanas, pieņem izsūtīto protokolu kopā

ar mācītājas pieteikumu savam ziņojumam.

Pirmā lieta, par ko sēdē paredzēts spriest ir 2010. gada Celsmes dienas. Ko aicināsim par runātāju. Māc. Maijai ir vairāki ieteikumi: Rīgas Jēzus draudzes māc. Erberts Bikše, evaņģeliste, Mežciema cietuma kapelāne, dzejniece Rudīte Losāne, austrumu apgabala vikāre, kapelāne, māc. Daina Reinarte Salnīte. Jānis Robiņš iesaka aicināt teoloģijas doktoranti no Čikāgas Unu Strodi, kas nupat esot interesanti runājuši Celsmes dienās. Viņš izdala U. Strodes rakstus, kas ir paredzēti ievietot "Ceļa Biedrī". J. Robiņš iesaka garīgai valdei pārdomāt, kādā kārtībā uzrunāt minētos kandidātus, un tad to darīt.

Nākošais darba kārtības punkts ir Latvijas valsts svētku akts 18. novembrī. Par svinību izkārtojumu atbildīga ir draudze un koris. J. Robiņa sarunātais runātājs, PBLA priekšnieks Mārtiņš Sausiņš pie mums ieradīsies tieši 18. novembrī. (J. Robiņš ir gatavs pārūpēties par mūsu viesu sagaidīšanu un izvadīšanu.) Svētbrīdi vadīs māc. Maija, koris dziedās vairākas dziesmas, draudzes dāmas rūpēsies par kafijas galdu un ziediem, tiks izlikti divi lieli karogi un vapenis. Honorārs - tāpat ka 18. nov. runātājam pagājušā gadā. Ja vajadzēs, LOAM palīdzēs ar izdevumu segšanu. Draudzes priekšnieks uzņemas rūpēties par lapiņu izgatavošanu. Vajadzēs sarunāt vēl kādus darbiniekus, tiem darbiņiem, kuŗus iepriekš nevar paredzēt, bet kas pēkšņi uzrodas.

Draudzes priekšnieks ir paredzējis, ka ne tikai tie, kas piedalījās Vidienes apgabala konferencē (Gerolds Luss, Aldona Pone, Sarma Straumane, Skaidrīte Štolcere, Ivars Zemmelis un māc. Maija) ir lietas kursā par to, kas notiek mūsu Baznīcā un draudzēs, bet ka arī padome būtu par to informēta un lēmumus pieņemot, balstītos uz šo, kaut arī nepilnīgo informāciju.

Atsaucoties uz LELBAs 12. sinodes aicinājumu, draudzēm izdarīt iemaksas mūsu Baznīcas archibīskapa algas fondā, iesākot iemaksu \$50 par personu, pēc pamatīgām pārrunām padome aicinājumu pieņem un izlemj maksāt par personu \$10 gadā, sākot ar 2010. gadu ar noteikumu, ka katru gadu apsvērs draudzes locekļu skaitu, maksājuma segšanas spējas, kā arī sekas. Sirsnīgi lūdzam draudzes locekļus savus ziedojumus un maksājumus kārtojot, neaizmirstiet bez atsevišķā maksājuma LELBAi, atsevišķi iemaksāt arī archibīskapa algas fondā.

Prāveste Lauma Zušēvica tiek aicināta piedalīties Pasaules Luterāņu Federācijas sanāksmē Vācijā kā archibīskapa Elmāra E. Roziša padomdevēja (bez balss tiesībām). Par izdevumiem atbildīga LELBĀL kase. Prāveste Zušēvica domā, ka ņemot vērā pieredzi, kas radusies no sadarbības ar LELB, piedalīšanās Federācijas sanāksmē dotu viņai vienreizēju iespēju izteikt savas domas, bet, tā kā tas saistīts ar izdevumiem, prāveste grib zināt, vai draudzes atbalsta viņas piedalīšanos. Mūsu draudzes padome izsaka savu atbalstu šim prāvestes darbības aspektam.

Tā kā Latvijas Teoloģijas fakultātes budžets, līdzīgi citu faktultāšu budžetiem, tiek uz pusi samazināts, ir jautājums, vai draudzes piekrīt, ka Rītdienas fonds ar gadskārtējo \$12,000 ziedojumu turpina atbalstīt Teoloģijas fakultātes darbību. Padomei nav nekas pret to, ka Rītdienas fonds turpina Fakultātes atbalstīšanu, bet arī atzīst, ka tā nav pietiekami informēta pr šo lietu.

Pārējos prāv. Zušēvicas ierosinājumus pārrunās nākamajā padomes sēdē. Bet šajā vēl steidzīgi un svarīgi ir informēt padomi par konferencē notikušajām pārrunām sakarā ar Svētā vakarēdiena izdalīšanu šajā laikā, kad vairojas saslimšana ar dzīvībai bīstamo H1N1. Visdrošākie ir individuālie bikerīši. Padome iesaka mācītājai kopā ar garīgo lietu valdi un pārmindejiem, izstrādāt veidu, kā dievkalpojuma laikā, pēc bīķeŗa svētišanas tā saturu sadalīt uz

altāra esošajos individuālos biķerīšos, kurus tad pasniegtu saņēmējiem.

Laimonis Sproģis un Elmārs Friedītis ziņo par kapu piemekli latviešu daļā. Apskatot un izmērot lielo kapu pieminekli ir atrasts, ka pirmās divas paneļu sienas ir nedaudz nosēdušās (3/4 dollas). Kad līst lietūs, grants pamazām tiek izskalota. Tas tā nedrīkst turpināties. Ir jāsarunā ar kapu pārvaldi, ka nākamgad tā to jautājumu nokārto.

Attiecībā uz draudzes vadības ziņojumiem: visi gaida draudzes kasieŗa Visvaŗa Ģigas ziņojumu, kas vienmēr ir ļoti rūpīgi izstrādāts, un šoreiz liekas tīri iepriecinošs. Bet Visvaŗa seja neliekas pārlietu priecīga, jo daŗi labi ziedotāji, kas agrāk ziedoja gada bieŗās, šogad esot to jau izdarījuŗi, un tas jāņem vērā, kad "zīlējam" par budŗeta izpildīŗanos.

Andŗa Sprūda ziņojums ir ļoti ļakonisks: Svētrīta Zvani ir izsūtīti 25. septembrī, bet aiz šī lakoniskā ziņojuma ir viŗa un vēl vairāku paļigu dienas darbs.

Māc. Maijas darbība kopŗ iepriekŗējās sēdes ir sīkāk uzrakstīta uz atseviŗķas lapas, kas pievienota protokolam. Galvenie ziņojumi: 12. septembrī noturēts piemiņas dievkalpojums Ausmai Celmai. Tajā pašā dienā - 12. septembrī - mira draudzes locekļi Richards Strēlnieks un Elza Spolāna; arī bēŗes abiem aizŗģājējiem viŗu tuvinieki gribēja noturēt vienā un tajā pašā dienā - 18. septembrī. 25. septembrī mira Skaidrīte Berga. Mājās apciemoti vairāki draudzes locekļi, daŗi no tiem, kam īpaŗas vajadzības, vairākkārtīgi. Pasniegts Svētais vakarēdiens gan mājas apstākļos, gan arī aprūpes mājā. Slimnīcā apmeklēti divi slimnieki.

Ir notikuŗi dievkalpojumi un Bībeles stundas kā bija izziņots. Mācītāja no sirds pateicās Dāmu saimes priekŗniecei un valdes locekļēm - Pļaujas svētku rīkotāŗām, kas ne tikai gatavoja svētku mielastu, atlikumu novēlot svētdienas skolu skolotāŗām māsu draudzēs, bet arī cepa un gādāja daŗādus gardumus, gardēŗiem dodot iespēju iepirkties. Pateicība arī draudzes izbraukuma un Bēŗnu svētku organizātoriem, kā arī tiem, kas pēdējā laikā runājuŗi mūsu sadraudzības stundās: Mārim Bergmanim, Rūtai Beķerei, Ritai Dronei.

Draudzes priekŗnieks G. Luss savā ziņojumā nosauc vairākus padomes locekļus, kam beidzas kalpoŗanas trīs gadu termiņŗ. Nākoŗā sēdē viŗiem būs jāziņo, vai viŗi būs ar mieru kandidēt nākoŗajiem trīs gadiem.

Priekŗnieks arī izsaka pateicību par draudzes izbraukumu tā daļībniekiem, mācītāŗai un Latvieŗu skolai. Viŗŗ izdala informācijas lapu par labdarības organizāciju Latvijā: "Pakāpieni".

Kristīne Kontere ziņo, ka pagrabā jau ir uzstādīts ūdens "cooler", kas noteikti labi nodeŗēs 7. novembrī, kad Latvieŗu skola lejas stāvā svinēs Mārtiņus. Bet 20. decembrī skola kopā ar kori piedalīŗies dievkalpojumā, kam sekos mielasts un svētku eglīte.

Bibliotēkāre Anna Hobsa ziņo, ka 29. oktōbrī notīks grāmatu sūtīŗana uz Latviju. Savukārt J. Robiņŗ izsniedz informāciju par Lutera Semināra rīkoto ziemas saietu, kas notiek 2010. gada janvārī. Arī māc. Maija izsniedza šo informāciju garīdznīkiem Vidienes konferencē.

Aldis Švalbe norāda, ka Svētrīta Zvani ir lasāmi kā *pdf faile*. Latvieŗu skola arī vēlas būt iekļauta draudzes mājas lapā. Varētu arī meklēt jaunu uzņēmumu, kas darītu lapas "hosting".

Pie daŗādiem jautājumiem - J. Robiņŗ izsniedz ALAs aptauju un lūdz to aizpildīt. Draudzes priekŗnieks ziņo, ka Vidienes apŗabala konference 2010. gada rudenī, pēc mūsu draudzes aicinājuma, notīks Mineapolē.

Priekŗnieks nosaka, ka nākoŗā padomes sēde būs 10. novembrī un aicina māc. Maiju vadīt sēdes noslēguma lūŗŗanu, kurŗu nobeidzot visi lūdz Jēzus mācīto - "Mūsu Tēvs" lūŗŗanu.

*** Lūdzam pieteikties darbam padomē līdz decembra beigām. ***

Gerolds Luss.

Apciemojums Vecā Ģertrūdes baznīcā Rīgā.

Dievnams - svinīgs, svēts vārds latviešiem. Baznīca - vispārīgāks, formālāks. Dievnamā mēs esam it kā tuvāk Dievam, stiprinām savu ticību, gūstam mieru dvēselei. Uz baznīcu dažreiz ejam kāda pienākuma vadīti.

Šī doma man ienāca prātā, atceroties mūsu mīlo draudzeni Angelīku. Viņa ļoti vēlējās, lai mēs ar godbijību nāktu uz baznīcu, lai ienākot baznīcā, mēs būtu iegājuši dievnamā.

Kad esmu citā zemē vai pilsētā, un jo sevišķi ja ceļoju viena, cenšos aiziet uz tās vietas baznīcu, lai pateiktos Dievam par visu labo un izlūgtos Dieva svētību mājup ceļam.

Vasaras sākumā ciemojos Rīgā. Pirms došanās uz Latviju izlasīju *internetā*, ka Rīgā Svētās Ģertrūdes baznīcā notiek dievkalpojumi katrā mēneša trešajā svētdienā pulksten trijos pēcpusdienā tiem latviešiem, kuŗi iebraukuši no citām valstīm, vai nepieder nevienai draudzei Latvijā, un aicināts ir ik viens.

Ciemošanās laiks, kā jau tas ir visiem, ir pilns steigas un uztraukumu. Latvijā dzīve kļūst arvien grūtāka - bezdarbs, pensiju samazināšana. Sāpīgi redzēt, kādā postā, nabadzībā, izmisumā ir cilvēki, lielākoties pensionāri un ģimenes ar bērniem, kad vecāki zaudē darbu. Nesauciet to par "dižķibeli", tas ir apvainojoši tiem, kuŗi godīgi strādājuši un nopelnījuši savas pensijas, nav aizņēmušies bankās lielas naudas summas, tagad novesti līdz izmisumam un bezizejai.

Liekas, ka kādi jauni spēki nolēmuši iznīcināt Latviju un mūsu tautu. Dievs, palidzi Latvijai un mūsu tautai!

Ir maija 3. svētdiena, otrdienas rītā jādodas atpakaļ ceļā uz Dvīņu pilsētām. Jāšķiras no maniem mīļajiem, no draugiem, smagi ap sirdi par postā dzīvojošajiem. Nolemju doties uz baznīcu un atceros par dievkalpojumu Svētās Ģertrūdes baznīcā. Nokavēju dievkalpojuma sākumu, klusi apsēžos kādā no pēdējo rindu soliem. Esmu viena svešā baznīcā starp nepazīstamiem cilvēkiem, dievkalpojumu vada man nezināms mācītājs. Klausos mācītāja patīkamajā, mierinošā balsī. Dievkalpojums veltīts Mātes dienai, sprediķi mācītājs godina Jēzus Kristus māti, saklausu pateicību katrai mātei un kāda maza dājiņa no tās pienākas arī man. Mācītājs izvēlēties vienu no dziesmām ar mācītāja Edgara Ķīpoka vārdiem. Esmu aizmirsusi steigu, pamazām pāriet uztraukums, dvēsele lēnām iegūst mieru.

Pēc dievkalpojuma lēnām atstāju dievnamu. Vēlos uzzināt mācītāja vārdu un uzrunāju divas laipnas kundzes, saņemu atbildi - mācītājs ir Klāvs Bērziņš no Vācijas. Manas sarunu biedrenes uzaicina mani uz sadraudzības kafiju baznīcas pagrabā. Sākumā atsaku, ka esmu pirmo reizi, tad tomēr piekrižu. Negribas uzreiz atgriezties steigā un uztraukumos, un arī cilvēciskā ziņkārība ņem virsroku - kā tas notiek pie viņiem, kāds ir šis vecās baznīcas pagrabs.

Ieeja pagrabā no ielas puses, senie mūri glabā daudzus noslēpumus, būtu bēdīgi, ja tos pārveidotu - modernizētu. Vienā no pagraba telpām, kur notiek sadraudzības pēcpusdiena, ir gaŗš galds, klāts ar baltu galdautu, mazāks svētdienas skolas bērniem un galdiņš ar Latvijas kafejnīcu gardumiem - pīrādziņiem un saldajām smalkmaizītēm. Neredzēju, varbūt neieraudzīju ziedojumu groziņu, nepajautāju, kuŗi ir tie rūķiši, kas par visu rūpējās, laikam mācītāja kundze ar savām palīdzēm. Stāvu malīnā, vēroju cilvēkus - ir gan vecāka gadu gājuma, gan jauni

un arī bērni. Kā sapratu, jaunie strādā Rīgā, domāju, ka viņi ir ārzemju latvieši. Daži pienāk pie manis sasveicināties un iepazīties. Laipnai kundzei saku, ka man ļoti patika mācītāja sprediķis un dievkalpojums. Kundze pēc šiem vārdiem iesaucās: "Es esmu mācītāja kundze!" un mīļi pasauca savu vīru. Iepazīstoties ar mācītāju Klāvu Bērziņu, pastāstu, kas es esmu, dzīvoju Dvīņu pilsētās un ka manas draudzes mācītāja ir Maija Cepure-Zemmele. Klāvs Bērziņš pazīst mūsu mācītāju, ir pazinis profesoru Jāni Rozentālu, mācītāju Edgaru Ķiploku. Mācītāja Klāva Bērziņa tēvs arī bijis mācītājs un vectēvs Roberts Bērziņš, daudzu garīgo dziesmu autors. Mācītājs uzaicina bērnus tuvāk pieaugušo galdam un visi kopā noskaita galda lūgšanu: "Mūsu dieniško maizi dod mums šodien". Vienkārši, sirsniņi, ceru, ka bērni vienmēr kaut arī klusībā to noskaitīs.

Palūdzu atļauju sēdēt blakus lāipnajām kudzēm, kuŗas mani uzaicināja uz sadraudzības pēcpusdienu. Iepazīstoties uzzinu, ka viņas ir mācītāju atraitnes. Mācītāja Arveda Celma kundze un mācītāja Lappuķes kundze. Atkal ir kopīgi pazīstamie. Celma kundze un viņas vīrs bijuši draugi mūsu diakonei Mildai Daukai, savukārt Lappuķes kundze pastāsta, ka viņu mājā kādreiz ciemojās prof. Jānis Rozentāls ar ģimeni. Pasaule ir maza un latviešu skaits jau arī nav milzīgs, mani pārsteidza un iepriecināja, ka satiku cilvēkus, ar kuŗiem arī man ir kopīgi draugi.

Dievs mūs noliek tanī vietā, kur Viņš to vēlas!

Aicinu Jūs, kad esat Rīgā, aizejat uz Svētās Ģertrūdes baznīcu, kad tur notiek tikko nodibinātās Rīgas Evaņģeliskās draudzes dievkalpojumi un dievkalpojumu vada mācītājs Klāvs Bērziņš. Tagad zinu, ka viņš ir prāvests (to izlasīju Baznīcas Gadagrāmatā 2009. gadam).

Nedaudz par Svētās Ģertrūdes baznīcu, kur parasti darbojas Rīgas Vecā Svētās Ģertrūdes draudze. Baznīca uzcelta 1865.-1869. gados, tāda kā tā ir pašlaik, iepriekšējās nopostītas. Svētā Ģertrūde ir ceļinieku patrone, to atradu E. Ķiploka grāmatā "Dzimtenes draudzes un baznīcas". Baznīca atrodas uz Ģertrūdes ielas tuvu Brīvības ielai, tuvumā ir trolejbusu un autobusu pietura.

Dievs ir vadījis mācītāju Klāvu Bērziņu un viņa palīgus izvēlēties tieši šo baznīcu, gan tās viegli pieejamās vietas dēļ, gan arī ar Svēto Ģertrūdi kā ceļinieku patroni.

Varbūt kādreiz mūsu draudzes mācītāja Maija Cepure-Zemmele un draudzes padome uzaicinās prāvestu Klāvu Bērziņu pie mums. Avīzē "Laiks" (2009.g.24. oktobris-30.oktobris) ir intervija ar prāvestu Klāvu Bērziņu. Daudzas ziņas var atrast *internetā* un cerams, ka jaunajā Baznīcas Gadagrāmatā 2010. gadam varēsīm uzzināt vairāk.

Novēlu prāvestam Klāvam Bērziņam, viņa ģimenei un Rīgas Evaņģeliskās draudzes valdei un ik vienam draudzes loceklim priecīgus Kristus piedzimšanas svētkus un Dieva svētību Jaunajā 2010. gadā!

Z.Fr.

KAS NOTIEK DVĪŅU PILSĒTĀS? ### ###

Sestdien, 5. decembrī - 12:00-3:00 p.p. - Ziemsvētku tirdziņš - draudzes namā.

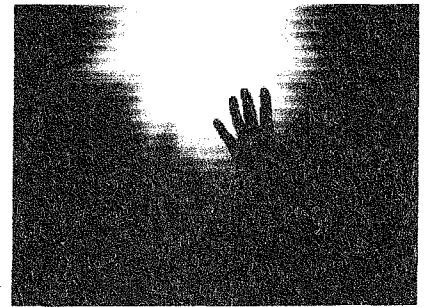
Svētdien, 20. decembrī - 11:00 - Dievkalpojums (piedalās Latviešu skola un draudzes koris) - pēc dievkalpojuma, siltas pusdienas un skolas eglīte.

Ceturtdien, 31. decembrī - Jaunā gada sagaidīšana Ukraiņu namā.

Mineapoles - St. Paulas

Latviešu skola

sadarbībā ar draudzes kori

sirsnīgi aicina jūs visus

uz

Ziemassvētku lugu ar dziesmām

Jēzus, Pasaules Gaisma

Svētdien, 20.decembrī plkst.11:00, Ceturtā Adventa
Dievkalpojuma laikā.

Pēc uzveduma visus mīļi gaidīsim uz siltām pusdienām un
skolas eglīti.

Ceram sagaidīt arī Ziemassvētku vecīti.

2009. gada norādījumi projekta pieteicējiem.

Latviešu Fonda projektu pieteikuma konkursa mērķi un darbības principi.

Latviešu Fonda mērķis ir veicināt latviešu kultūras, mākslas un izglītības attīstību, piešķirot līdzekļus attiecīgajiem projektiem. Latviešu Fonda līdzekļi sastādās no Fonda dalībnieku iemaksāta kapitāla augļiem un citiem ziedojumiem. 2009. gada konkursā Fonda dalībnieki vēlas vairāk saņemt projektu pieteikumus, kas atspoguļo un dokumentē latviešu trimdas vēsturi vai kultūras dzīvi.

2009. gada projekta pieteikšanas termiņš ir 1. marts.

Kādus projektus pieņem izvērtēšanai? Latviešu Fonda padome pieņem izvērtēšanai projektus, kas ietilpst vismaz vienā no sekojošām kategorijām:

1. Latvisku izglītību un audzināšanu veicinošs pasākums.
2. Latviešu mākslas, literatūras vai daiļamatniecības projekts.
3. Zinātnisks darbs, kas saistās ar latviešu tautu, zemi vai vēsturi.
4. Kultūras pasākums ar nozīmi latviskajā dzīvē.

Kādus projektus nepieņem izvērtēšanai?

- Saņemts pēc pieteikuma termiņa.
- Nepilnīgs, vai neatbilst pieteikuma veidlapai vai formātam.
- Politisks, militārs vai vienas konfesijas pasākums.
- Pieteikums no personas vai organizācijas, kas nav vēl īstenojusi agrāk atbalstīto Latviešu Fonda projektu, vai nokārtojusi saistības par iepriekš saņemto pabalstu.
- Pieteikums no personas, kas nav godīgi rīkojusies projektu pieteikšanā vai izpildīšanā.
- Pieteikums no pieteicēja Latvijā, kas neatbilst Latvijas likumdošanai par pabalstu saņemšanu no bezpeļņas organizācijām.

Kā pieteikt projektu? Projektu pieteikšanas norādījumus un veidlapu var atrast Latviešu Fonda mājas lapas www.latviesufonds.info sākumlapas kreisajā slejā zem nodaļas *Projektu pieteikšana-Pieteikuma veidlapa*. Norādījumus un veidlapu var arī pieprasīt no projektu lietveža. Projekta pieteicējs ir persona, kas ir atbildīga par projekta īstenošanu un financēm. Projektu var pieteikt arī kādas organizācijas uzdevumā. Katrs pieteicējs drīkst iesniegt tikai vienu pieteikumu gadskārtējam projektu konkursam.

Pieteikums jā sagatavo mašīnrakstā vai datorrakstā, izmantojot pieteikšanas veidlapu, kas jā iesniedz gan elektroniski, gan pa gaisa pastu. Pieteikumus, atsauksmes un saistības ar oriģināliem parakstiem ir jā nosūta pa gaisa pastu. Sevišķa uzmanība jāpievērš budžetam, lai tas būtu precīzs un pamatots. *Latviešu Fonda padome nepilnīgus pieteikumus nepieņem.* 2009. gada projekta pieteikums jā nosūta uz e-pasta adresi pieteikumi@gmail.com Pieteikuma komplekts jā sūta uz adresi: Latvian Foundation, P.O.Box 59, Merrifield, VA 22116.

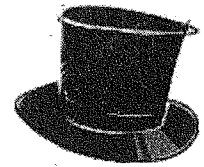
Kristīna Laimiņa, Latviešu Fonda revidente.

Latviešu & ukraiņu kopīga

Jaunā gada sagaidīšanas balle

Ukrainian Event Center
301 Main Street N.E., Minneapolis

Ceturtdien, 2009. g. 31. decembrī

19:00 Krogs atvērts

20:00 Vakariņas bufetes stilā

21:00 Sāksies latviešu un ukraiņu mūzika

Ieeja \$20 iepriekš pērkot, \$25 pie ieejas
Pensionāriem/studentiem \$15 iepriekš pērkot, \$20 pie ieejas
\$10 par vakariņām (ja vēlas)
Bērniem līdz 8 g.v. brīva

Galdiņu un vakariņu pieteikšanās ieteikta.

Dzērieni pērkami krogā (nedrīkst alkoholu ievest)

Glāze šampānieša pusnaktī

Brīva bērnu uzraudzīšana (lūdzam iepriekš pieteikt bērnus)

Galdiņu un vakariņu pieteikšanās pie Visvaļa Ģigas,
tel: 651-644-0886, e-pasts: VGiga@aol.com

Latviešu un ukraiņu Jaunā gada sagaidīšanas komiteja

Latvian & Ukrainian Community

New Year's Eve Ball

at the
Ukrainian Event Center
301 Main Street N.E., Minneapolis

December 31, 2009

7pm: Cocktails; 8pm: Dinner; 9pm: Dance – Ukrainian & Latvian Music

\$20 in advance, \$25 at the door
Seniors/Students: \$15 in advance, \$20 at the door
\$10 additional for dinner (optional)
Children under 8 free

*Dinner & Table Reservation Recommended
Cash Bar (outside liquor prohibited)
Complimentary Champagne at Midnight
Supervised Children's Area
(advance child registration for Children's Area required)*

To make reservations & purchase advance tickets, please contact:
Vis Giga at 651-644-0886 or e-mail VGiga@aol.com

Latvian & Ukrainian New Year's Eve 2009 Committee

Mēs dziedam Latvijas valsts himnu kopīgi ar visiem latviešiem pasaulē.

18. novembris 2009. gadā Dvīņu pilsētās ir skaista, saulaina rudens diena. Tikai maza vēsma plivina abus karogus, kas izkārti pie dievnama galvenās ieejas - Latvijas valsts un ASV. Kāda sagādīšanās: šodien Mineapoles pilsēta tīra ielas no kritušām koku lapām. Iela ir tīra un tukša, nav neviena auto - it kā par godu Latvijas dibināšanas atceres dienai.

Īsi pirms vieniem pēcpusdienā Dvīņu pilsētu latvieši pulcējas dievnamā, lai tieši vienos pēc mūsu laika kopīgi ar visiem latviešiem pasaulē dziedātu mūsu valsts himnu. Atnācēji iedezina pa svečītei, kas novietotas uz paaugstiem galdiņiem priekšplānā pie skatuves. Tās, lai godinātu un vēlētu mūsu dzimtenei augstu laimi dzimšanas dienā.

Vēl atlikušas 10 minūtes. Jānis Robiņš, LOAM valdes pārstāvis, aicina visus atnācējus atsēsties tuvāk skatuvei. Valdīs Miķelsons fotografē, šī ir viņa iemīļotā nodarbība, ar kuŗu viņš jau gadiem ilgi ir darbojies, bieži palīdzot iemūžināt notikumus ne tikai draudzes, bet visas latviešu sabiedrības dzīvē.

Vairs tikai 3 minūtes, J. Robiņš piesit klavieru taustiņu, uzdodot toni, mūsu čalas kļūst klusākas.

2 minūtes - katrs iegrimstam savās domās: vai tiešām mēs dziedāsim kopīgi ar saviem brāļiem un māsām Latvijā? Viņiem pulkstenis sitīs devīto vakara stundu, droši vien liels ļaužu bars pašreiz ir Daugavas krastmalā Rīgā, arī viņi dziedās? Kā ar tautiešiem Zviedrijā, Anglijā, Īrijā, Kanadā un Austrālijā? Vai arī viņi dziedās? Kādos apstākļos, kādās vietās? Sirds iesāpas, iedomājoties - mēs taču esam izkaisīti visās pasaules malās - kāpēc? Vai mūsu tauta ir par ko sodīta? Vai esam lielo tautu bārenīši?

1 minūte - mēs pieceļamies kājās, čalas apklust, J. Robiņš vēlreiz piesit klavieru taustiņu, šoreiz mēs iegaumējam uzdoto toni.

10 sekundes, tad 3...2...1...mēs ievēlam elpu un bez dirigenta vadības vienlaicīgi iesākam dziedāt: "Dievs, svētī Latviju..." Dziedot mēs skatāmies uz skatuvi, kas dekorēta ar katrā pusē mūsu skaistajam valsts ģerbonim vertikāli novietotiem Latvijas karogiem. Mēs dziedam *a cappella*, iesākumā piesardzīgi, tad spēcīgāk un brīvāk, vairs nebaidāmies paši no savas balss, bet kopīgi ar citiem, nu jau ar pilnu krūti; liekas, ka pat Gunai, mūsu draudzes kora vadītājai, tas patiktu.

Vienmēr esmu apbrīnojis himnas melodiju, tā liekas tik vienkārša, tomēr pievilcīga un neapprakstāmi svinīga. Draudzes mācītāja Maija pirms himnas neteica ne vārda, jo himna jau pati ir mūsu tautas sirds lūgšana Dievam. Visuvarētais Dievs, svētī Latviju, svētī mūsu tautu un ļauj arī tai laimēti dzīvot mūsu mazajā, mīļajā tēvzemē!

Himnas vārdi izskan, melodija apklust; šai brīdī kopīgi ar latviešiem visā pasaulē esam nodziedājuši Latvijas valsts himnu.

Jūtamies pacilāti, esam iesākuši 18. novembra svinības mūsu pilsētās, gatavi braukt uz lielo svinīgo aktu šeit pat dievnamā šovakar septiņos. Atvadoties vēl iebaudām glāzi vīna, sveicot Latviju tās dzimšanas dienā. Nofotografējušies, konstatējam, ka esam bijuši tieši 30 dziedātāju. Paldies Valdim Miķelsonam par uzņēmumu!

Laimonis Sproģis.

18. novembra akts.

Latvieši Dvīņu pilsētās jau labi sen iesākuši teicamu paradumu: svinēt Latvijas Valsts dibināšanas piemiņas aktu tieši tai datumā, kad tas toreiz notika, proti, 18. novembrī, vienalga kurā nedēļas dienā tas iekrīt. Tā arī šogad trešdien, 18. novembrī, pulcējamies, lai atzīmētu mūsu valsts dzimšanas dienu.

Tā kā par akta izkārtojumu šogad bija atbildīga Mineapoles-St.Paulas latviešu ev.lut.draudze un draudzes koris, akta norisi vadīja draudzes priekšnieks Gerolds Luss. Latviešu skolas bērni piedalījās sarīkojumā, svinīgi ienesot un iznesot karogus, kā arī ievadot svinības ar kopēju A. Legzdiņa dziesmu "Es taisīju karodziņu" Dāvida Sarmas vadībā. Bērnu līdzdalība svinībās ļoti iesildīja sirdi un pacilāja garu.

Svētbrīdī, ko vadīja mācītāja Maija Cepure-Zemmele, aizlūdzām par savu valsti un tautu Latvijā, kas šobrīd pārdzīvo grūtus laikus. Sekoja Rīgā ieskaņots mūsu valsts prezidenta Valža Zatlera svētku sveiciens un aicinājums domās un darbos atbalstīt savu dzimto zemi, kas uzrunāja ik katru latvieti, vienalga kur tas pašreiz atrastos pasaulē. Šo daļu nobeidzot, akta dalībnieki vienojās latviešu tautas lūgšanā "Dievs, svētī Latviju", ko jo izteiksmīgi pavadīja Biruta Andersone Sprūde un Pauls Grustāns (klavieres un trompete).

Dr. Jānis Robiņš iepazīstināja akta dalībniekus ar šī gada svētku runas teicēju Pasaules Brīvo Latviešu apvienības (PBLA) priekšsēdi Mārtiņu Sausiņu no Kanādas. Sava vēstījuma pamatā runātājs bija licis domas, kas nēmtas no trimdas sākumos uzrakstītās deklarācijas "Latvieša stāja svešumā", ko Mārtiņš savā laikā iemantojis no sava tēva un ko viņš glabājot savā darba istabā pie sienas:

".....Dieva un Laimas svētīto, balto un nebalto caurausto Latvijas pagātni cienīdams, es nešaubīgi ticu Latvijas nākotnei, kas izaugs no mums, kā mēs esam izauguši no savu tēvu un māmuļu darba, dziesmām, ciņām un ciešanām...

...Tādēļ dabisko cilvēku tiesību vārdā mans pirmais pienākums svešumā ir cīnīties par latviešu tautas brīvību un Latvijas nākotni, kur un kā vien to spēju, apzinoties savu atbildību neskaitāmu aizgājušo un nākošo paaudžu priekšā..."

Šīs ir tās tēzes, kas, viņaprāt, raksturojušas kā PBLA, tā arī viņa paša attieksmi un darbu visus šos gadus, palīdzot uzturēt latvisko sabiedrību ārpus Latvijas un atbalstot atjaunotās Latvijas valsts centienus iekļauties brīvās pasaules struktūrās. Ne vienmēr PBLA redzējums un centieni sakrituši ar Latvijas varas pārstāvju uzskatiem, kas nereti radījis spriedzi un kavējis iecerēto darbu veikšanu.

Kā galvenos mērķus šobrīd viņš minēja - atbalstu latviskās izglītības un kultūras pasākumiem pasaulē; Latvijā - vēlēšanu likumu maiņu, kā arī maiņas imigrācijas likumdošanā, kas pieļautu Latvijas pavalstniecības piešķiršanu ārpus Latvijas dzimušajiem latviešu bērniem.

Vakara tālākā gaitā Pasaules Brīvo Latviešu apvienības priekšsēdis paziņoja, ka šī gada PBLA balva piešķirta Valdim un Lalitai Muižniekiem par viņu ieguldījumu Latviešu Studentu Centra veidošanā, PBLA Kultūras fonda goda diploms - Lizbetei Upītei (Lizbeth Upitis) par viņas sakārtoto un izdoto grāmatu *Latvian Mittens* un PBLA Kultūras fonda atzinības raksts - Interneta programmai "Latvians on Line", ko saņēma Andris Straumanis.

Vietējās sabiedrības ierosinātos Amerikas Latviešu Apvienības (ALA) atzinības rakstus par darbošanos latviešu sabiedrības labā šogad saņēma Ilga Dulbe, Inta Grāvīte, Valdis Miķelsons, Ingrīda Otto, Dr. Gunta Rozentāle un māc. Maija Cepure-Zemmele.

Mūzikālo akta daļu izpildīja Mineapoles-St.Paulas latviešu ev. lut. draudzes koris, iepriecinot klausītājus ar piecām skanīgām dziesmām - Melngaiļa "Dievam pieder zeme", tautas dziesma "Trīs rītiņi saule lēca", Cīruļa "Liepu laipa", Paula "Manai dzimtenei" un Vītola "Gaismas pils" diriģentes vietnieces Zintas Pones vadībā. Pavadījumus spēlēja Biruta Andersone Sprūde.

Akts bija pulcinājis pilnu zāli klausītāju, kas vēl diezgan ilgi pakavējās sarunās pie viņa glāzes un Latvijas dzimšanas dienas klišēģera.

Paldies rīkotājiem par labi sagatavotu un novadītu Latvijas neatkarības dienas daudzīnājumu!

Rita Drone.

Konkursa "Mans Latvijas karoga stāsts" labākie stāsti.

Ārlietu ministrijas rīkotajā skolēnu eseju konkursā "Mans Latvijas karoga stāsts" iesūtītas 215 esejas. Žūrijai nebija viegli izraudzīties labākās. "Latvijas Avīze", ministrijas sadarbības partnere konkursa popularizēšanā, piešķīra arī savu speciālbalvu. Publicējam konkursa uzvarētājesejas katrā vecuma grupā un "LA" apbalvotās esejas.

"Karoga stāsts ir par Latviju"

Edmunds Bināns, Smiltenes profesionālās vidusskolas 1.c. kursa audzēknis ("Latvijas Avīze" piešķīra balvu par to, ka īsi un vienkārši pateikts svarīgākais).

Es jau zinu, ka pārāk daudz nav ko rakstīt, bet nekas.. Nu labi, nav nekādu "bet". Šoreiz pārmaiņas pēc bez liekiem vārdiem. Tikai tas, ko vēlos teikt, uzrakstīt savu stāstu par karogu "Mans Latvijas karoga stāsts". Mans karoga stāsts ir par zemi, no kuŗas es nāku. Par Latviju, kur esmu dzimis. Par zemi, kur visapkārt es dzirdu latviešu valodu. Par zemi, kur man neviens neliek justies neērti par to, ka esmu latvietis. Kur man nav jādzird izkropļota latviešu valoda ar nezināmas izcelsmes lamu vārdiem. Ar jebkuŗu es varu runāt savā latviešu valodā un par to netieku izsmiets un pazemots. Šajā zemē nevienam nav jābaidās skaļi pateikt, ka šo zemi es mīlu. Tā ir zeme, kur neviens netērē svešu naudu. Kur nav cilvēku, kas rūpējas tikai par savu labumu. Kur neviens nepelnīti netiek iemīts dubļos tikai tāpēc, ka viņš kādam nepatīk. Zeme, kur politiķiem nav nospļauties uz tautu. Kur nekad neizskanētu vārds "krīze", lai vecāki katru dienu nebaidītos zaudēt darbu. Kur skolēni netiek pazemoti izskata dēļ vai tāpēc, ka viņu vecākiem trūkst naudiņas, lai dabūtu to, kas ir citiem. Šai zemei ir jābūt tādai, kur labos darbus neaizmirst, bet sliktos nekad nepiemin. Zeme, kas netiek apmētāta ar dubļiem no citu valstu puses, un zeme, kur nevienam nevajadzētu baidīties paust savu viedokli. Kur nav jābaidās, ka kāda untumu dēļ vairs nevarēs apkurināt mājas. Kur cilvēkiem ik brīdi nav jābaidās zaudēt savas mājas. Kur katrs var justies lepns par zemi, kuŗā piedzimis, - par Latviju, par mūsu Latvijas karogu. Es gribētu redzēt šādu Latvijas karoga stāstu, kad tas piepildīsies. Kad tas notiks? Tas tik katrā mūsos rodas, lai arī ko jūs teiktu. Varbūt viens cilvēks spēj maz, bet ar kopīgu mērķi var panākt ļoti daudz. Galvenais ir ticēt, ka vienmēr viss mainīsies uz labo pusi, citādi nemaz nevar būt. Mans karogs lai plīvo pār mūsu zilajām debesīm, zem kuŗām mēs dzīvojam - droši, ka ir kāds, kas mūs sargā - mans Latvijas karoga stāsts.

“Mēs esam un būsīm par sarkanbaltsarkano.”

Ilze Usāne Ķekavas vidusskolas 8.a klase.

Tas bija sen. Kāds vīrs dzīvoja tālu prom no pilsētas, prom no cilvēkiem, no visa skaidrā. Viņam piederēja maza koka māja mežmalā ar četriem nelieliem logiem. Ik rītu viņš skatījās pa logu uz kokiem. Saules atspīdums zem zariem veidoja dažādus rakstus. Viņa ģimene bija aizbraukusi prom no Latvijas. Viņi bija gribējuši meklēt laimi citur. Vecais vīrs bija viens pats. Viņš nekad nerunāja neko lieku. Vienīgi viņa smaids brīžiem pamirdzēja kā zvaigzne debesīs. No rītiem vīrs gāja pie avota nomazgāt muti, seju un rokas. Koki šalca. Mežā tie auga stalti un gari. Nākot mājās, vecais vīrs klausījās dzeņa kalšanā. Dzenis pēc savas dabas bija ziņkārīgs putns. Tupēdams augstu kokā, vēroja lapu šūpošanos un vieglo slidēšanu zemē. Bija laiks, kad vajadzēja gatavoties ziemai, jo koku lapas jau bija sarkanas. Zaros vairs bija palikušas tik dažas. Kad pienāca lietainie, vējainie laiki, vīrs vakaros aizdedza savu mazo sveci, kas izgaismoja loku ap galdu. Kad leduspuķes rotāja nelielās logu rūtis un lēnām krita pirmās sniegpārslas, vīrs rakstīja vēstuli saviem mīļajiem. Pienāca dziļa ziema, un mežs iegrima klusumā. Pa mazām, mazām spraudziņām logos pūta ziemeļvējš un savilka palodzes stūri pa baltai kaudzītei. Zvēri gulēja ziemas miegu, dzenis bija paslēpies. Kādā ziemas pievakarē debesis bija sārtas jo sārtas. Sarkanais saulriets vizuļoja gar balto gubu mākoņu malām. Vīrs iegrima domās... Sārtās mākoņu malas ar balto mākoņa vidu ir kā latviešu karogs, viņš domāja.

Kāpēc lai mēs nebūtu kā saules stari, kas vienmēr spīd? Manuprāt, mēs tādi esam visi kopā. Neviens nevarēs šo tautu izšķirt. Neviens nevarēs izpostīt to, kas mums ir. Mūsu upes, mežus, pļavas. Mēs tās nekad neatdosim citiem. Mēs esam un būsīm par sarkanbaltsarkano. Mums nav jāskrien pakal citiem tikai tāpēc, lai būtu tādi kā citur - tur, kur sniega nav, tur, kur priežu vietā palmas aug, jūras vietā okeāns mīt. Vai tur mūs kāds gaidīs? Vai kādam mēs tur būsīm svarīgi? Vai viņi mūs pieņems? Vai tur būs mūsu mājas? Vai pamostoties mēs redzēsim tos putnus, ar kuriem kopā uzaugām, to dabu, ar kuŗu dzīvojām? Avotu, kuŗā mazgājamies? Vai tā mums nepietrūks? Vai mūsu ģimene, vai mēs visi tur būsīm kopā? Katru rītu pamostoties nebūs ne mājas, ne draugu. Vai tiešām mēs vēlamies aizbēgt no visa, kas mums Latvijā ir? Tulpes puķu dobē, kumelišu tējas smarža, pašu medus garša. Vai kaut kas spēj būt labāks? Kāpēc mēs bēgam no Latvijas, kur karavīri kaujā gāja, lēja asinis par mums, latviešiem! Kas tad mēs īsti esam? Mēs esam latvieši. Un, lai cik grūti, cik smagi tas būs, mēs šeit paliksim vienmēr un sargāsim sevi. Mūsu karogs plīvos saules staros kā ziemā, tā vasarā. Tas paliks savā vietā. Spilgtās krāsas rotās mūs visus, mēs esam viena tauta. Un karogs mūsu sirdīs ir tikai viens. Cits vairs nevar mūs pārņemt. Vieta ir tikai vienam.

Atbalsts latviešu izglītībai Latvijā un ārzemēs.

Latvijas universitātes 90 gadu atceres sarīkojumā Mineapolē 27. septembrī Dr. Aina Galēja sniedza ziņas par 2009./2010. mācību gadā sniegtajām stipendijām:

A) Viskonsīnas universitātē Oklērā nodibinātā stipendija \$14,000 apmērā katru gadu piešķirama diviem vai trim studentiem no Latvijas. Nākošā mācību gadā to saņems divas studentes sociālās zinībās: Dace Jaundaldere un Liene Indrāne, pēdējai ņemot priekšmetus arī teoloģijā, un filozofijas studente Eva Iktrema.

B) Latvijā izveidots atbalsts rezidentiem pataloģijā, ko saņems Dr. Andris Āboliņš, Dr.

Sergejs Isajevs (abi pēdējiem 3 mēnešiem) un Dr. Jurijs Nazorovs, Dr. Zane Jaunmuktāne (abi visam gadam).

C) Izveidots atbalsts Latvijas ārstiem, kas papildinās ārzemēs. To 2009./2010. mācību gadā saņēms patologs Dr. Sergejs Isajevs, lai pa mēnesim uzturētos Kalifornijā un Holandē un radioloģe Dr. Sanita Ponomerjova, kas papildināsies 3 mēnešus Leipcigā.

D) Atbalsts piešķirts arī diviem mums pazīstamiem jaunekļiem Kanadā: Pēterim Lazovskim 2. gada arhitektūras studentam Otavā un Jānim Lazovskim 1. gada studentam matemātikā Vaterlū koledžā.

Par Dr. Aina Galēju LU mājaslapā var lasīt šādas ziņas.

Dr. Aina Galēja (dz. 1925.g. 14. aprīlī) 1950. gadā ieguvusi doktora gradu Hamburgā (Vācijā). 1951. gadā ieceļojusi ASV un pēc gada ieguvusi ārsta tiesības, īpaši speciālizējusies patoloģijā. Par patoloģi strādājusi no 1956. līdz 2002. gadam. Brīvajā laikā kopā ar vīru fiziķi Frici Dravnieku daudz ceļojusi - bijusi visos septiņos kontinentos.

Kad Latvija atguva brīvību, Dr. Galēja jutās par vecu, lai tieši piedalītos valsts atdzimšanas darbos, bet toties bija iespēja gādāt stipendijas studijām ārzemēs Latvijas jauniešiem.

Lielākā stipendiju programma ir Viskonsinas Universitātē Oklērā (University of Wisconsin - Eau Claire), kur stipendiātiem iespēja pavadīt visu akadēmisko gadu un studēt humanitāros un saimnieciskos priekšmetus. Stipendija radās pēc prof. Pauļa Lazdas ierosmes un ar viņa gādību turpinās arī šobrīd. 2009./2010. akadēmiskajā gadā tās saņēma trīs stipendiātes no Latvijas. Šo gadu laikā jau izmaksāta 51 stipendija.

Ap 1996. gadu sākās programma Latvijas ārstiem mēneša vai pāris mēnešu studijām ārzemēs. Stipendiju piešķir izvēlētās programmas uzturēšanās un ceļa izdevumiem. Savukārt ar 2005. gadu Latvijas patoloģijas rezidenti ir stipendijas, kuŗu apjoms atkarīgs no pretendenta sekmēm. Šīs abas programmas turpinās arī 2009./2010. akadēmiskajā gadā.

Dr. Aina Galēja 2006. g. jūlijā Latvijas Universitātes Fondam piešķīra 60,000 USD stipendiju programmai "Ceļamaize" un citiem labdarīgiem mērķiem.

Dr. Galējai piešķirti sekojoši pagodinājumi: Latvijas Triju Zvaigžņu ordenis 2001. gadā, University of Wisconsin - Eau Claire "Honorary Alumnus Award" 2006. gadā un tituls "Latvijas lepnums" 2008. gadā.

JR

Rietumnieku zināšanas par Baltijas un Austrumeiropas vēsturi uzlabojas.

Vidusmēra Rietumeiropas iedzīvotāju zināšanas par Baltijas un Austrumeiropas vēsturi joprojām ir ļoti trūcīgas, taču laba ziņa ir tā, ka situācija šo zināšanu jomā pamazām uzlabojas, otrdien Latvijas Universitātes (LU) studenti atzina britu vēstures profesors Normans Deiviss. "Par to nebūtu ko brīnīties, jo vairāk nekā 40 gadus Eiropas vēsture taču tika rakstīta bez jums," atgādināja profesors. Tā kā Deiviss uzskatāms par vienu no mūslaiku izcilākajiem vēsturniekiem ne vien Eiropā, bet visā pasaulē, viņa aptuveni stundu garā lekcija, kas bija veltīta Otrā pasaules kara izpratnei Rietumos, LU Sociālo zinātņu fakultātē pulcināja jo plašu studentu auditoriju. Profesors sākumā pavēstīja, ka pirmsdien apmeklējis Okupācijas muzeju un tagad daudz vairāk zinot par Latvijas vēsturi.

Vēsturnieka lekcijā pārsvarā bija runa par rietumnieku sabiedrībā izplatītajiem maldīgajiem priekšstatiem attiecībā uz karu. Ar tiem Deivissam bijusi saskarsme viņa plašajā lekciju darbībā pasaules universitātēs. Piemēram, ASV esot visai tipiski dzīvot pārliecībā, ka karu

uzvarējusi tikai Amerika. Pat plašajā memoriālā Vašingtonā neesot ne vārda par citu sabiedroto valstu līdzdalību. Tiek traktēts, ka Otrais pasaules kaŗš sācies 1941. gadā, tas ir, līdz ar amerikāņu iesaistīšanās brīdi. "Šajā ziņā ASV priekšstati par Otro pasaules kaŗu zināmā mērā ir līdzīgi PSRS un Krievijas priekšstatiem," norādīja profesors. Kas attiecas uz pēdējo, tad, viņaprāt, PSRS Otrajā pasaules kaŗā iesaistījās nevis 1941. gada 22. jūnijā, bet gan 1939. gada 17. septembrī, uzbrūkot no austrumu puses Polijai, kuŗa jau kaŗoja ar nacistisko Vāciju. Rietumeiropieši, tostarp briti, tajā pašā laikā mēdzot pārspilēt savu ieguldījumu uzvarā, aizmiršot, ka novārdzinātajai Eriopai pēc kaŗa bija visas iespējas krist PSRS rokās, ja ne amerikāņu lēmums atstāt Rietumeiropā savu kaŗaspēku, kas arī bija viens no "aukstā kaŗa" cēloņiem.

Rietumnieki tāpat turpina skatīt kaŗu kā "labā ciņu ar ļauno", ignorējot faktu, ka patiesībā Otrajā pasaules kaŗā bija trīs puses - nacisti, staļiniskā PSRS un Rietumu demokrātijas. Gan Hitlers, gan Staļins vienlīdz neieredzēja kā viens otru, tā arī "Rietumu kapitālismu". Ir pārāk vienkāršoti apgalvot, ka kaŗā uzvarēja "labais", jo patiesībā vienīgais īstais uzvarētājs bija Staļina totalitārais režīms. No morāles viedokļa tikpat aplami ir sacīt, ka Nirnbergas tribunālā "labie" sprieda tiesu pār "sliktajiem", jo viens no šīs tiesas spriedējiem bija bēdīgi slavenais staļiniskais prokurors Andrejs Višinskis. "Tas bija ārkārtīgi divaini," piebilda vēsturnieks. Tribunāls bija vienkārši uzvarētāju tiesa pār uzvarētājiem. Normana Deivisa ieskatā, rietumnieki joprojām gandrīz nekā nezina par staļinisma noziegumiem, tādēļ nespēj uz tiem reaģēt tik emocionāli kā, piemēram, uz holokaustu. (Latvijas Avīze)

Brīnumzemes apbrīnojamie ļaudis.

Dāņiem šķiet neaptverami, ka Latvijā var tādus apmēros samazināt algas un pensijas. Viņi vēl nesaprot, ka Latvija gan pēdīnās, gan bez tām ir brīnumzeme un to apdzīvo apbrīnojami ļaudis. Piemēram, patlaban top vienas partijas nekaunīgs propagandas brīnumš - SWH raidījums "Ivars Eiropā". Tā pasaule, kuŗa nav izgājusi padomju skolu, daudz ko nav spējīga aptvert. Arī to, ka sabiedrības lielākajai daļai tā saucamo trekno gadu nekad nav bijis, ka viss mūžs ir pagājis, knapiņoties un skaitot kapeikas, burzoties komūnālo dzīvokļu būros un samierinoties ar nepārejošu netaisnību. No vienas puses, tas ļauj izdzīvot jebkādos apstākļos, no otras puses, kavē pilsoniskas apziņas veidošanos un demokrātiskas valsts pārvaldes izveidošanu. Nepārmainot sevi, sabiedrību pārmainīt nevar. Pēdējie divdesmit gadi rāda - iekšējās pārmaiņas ir pats grūtākais un neko daudz šajā ziņā mēs uz priekšu neesam tikuši.

Bet Latvija ir brīnumu zeme - tik zaļa un varavīkšņaina uz pasaules tuksnešu fona, ar vēl samērā nepiecūkotu dabu, klimatiski atšķirīga, ar krāšņajām gada laiku mijām, milzīgu augu un dzīvnieku sugu, kultūras, reliģisko tradīciju un dialektu daudzveidību. Par Latviju labā nozīmē nevar vien nobrīnīties tie, kas te ierodas pirmoreiz.

Apbrīnojami ir Latvijas ļaudis. Talanti par spīti visam spraucas kā asni no zemes, šajā ziņā te valda mūžīgs pavasaris. Uz laiku pazaudējuši pleca sajūtu, apstākļu spiesti, mēs spējam sadoties rokās. Tas, ka mūs diezgan rēgulāri ir piemeklējušas nebaltās dienas, ir iemācījis apdomīgumu un taupīgumu.

Tikai jaunākajos laikos viltīgu vilinājumu dēļ mēs to aizmiršām. Tas, ko mēs paši sev pārmetam - skaudība, nesaticība, negausība -, piemīt visām tautām, mēs tikai tās tuvāk nepazīstam. Tā nu vēsturiski ir izveidojies, ka mūsu galvenais dzinulis ir bailes. Diemžēl. Tikko briesmas ir pāri, mēs atslābstam. Bet arī briesmas modificējas un mums vajadzīgs ilgs laiks,

kamēr tās atpazīstam. Jā, mums piemīt zināms modrības trūkums un arī otra galējība - aizdomīgums.

Prātam neaptverams ir kas cits - kā valdība nesaprot, ka cilvēku no dzīvnieka atšķir gars, ka bez kultūras un izglītības mēs kļūstam par amorfu masu, pareizāk, par baru ar visiem tā instinktiem. No vienas puses, tādus ir vieglāk pakļaut, no otras puses, tas kļūst bīstami arī pašiem. Ir pēdējais laiks attapties un neiet pretējā virzienā, kādā izglītības jautājumā iet gudrākās pasaules valstis, citādi sabiedrība kļūs aizvien mežonīgāka. Neskaitāmu reformu dēļ mēs esam pavirzījušies atpakaļ - uz lasīt, rakstīt un domāt nespējīgu sabiedrību, uz sava veida dūmistabām. Tas, ka drīz būs atkal jādzemdē pirtiņās un jāārstējas pie pūšlotājiem, nav vairs metafora. -

Tieši pašreiz kļūst redzams - cilvēki, kuri ir baudījuši kultūru, stiprāk turas pie sava aicinājuma, valodas un zemes, vienu vai otru netaisnību neattiecina vienīgi uz sevi un neizverd aklās dūsmās pret valdību un savu valsti. Kultūra reizē tur gan mūsu saknes, gan galotni.

Anda Līce.

###

PATEICĪBAS

###

Lai sasniedzas rokas, lai saslēdzas pleci,
Kā tērauds lai norūdās varoņu ģints.
Lai vienoti sirdīs, mēs jauni un veci,
Par Latviju stāvam tik stipri kā klints.

Svētrīta Zvanu redakcijai - Sirsnīgi sveicieni Latvijas Valsts svētkos! Paldies par jūsu svētīgo darbu!
Imants un Ruta Kalniņi (Demoinā).

###

SLUDINĀJUMI

###

Mājaslapa latviešiem Minesotā! ar sekojošu adresi:

<web.mac.com/latviansinminnesota>

(Tā kā šis ir "Mac" produkts, tad nevar lietot parasto <www.>, bet tajā vietā ir jāsāk ar <web.mac.com/>)

Tiklotājs Jānis Robiņš <janisro@comcast.net> labprāt pieņem rakstus un paziņojumus, īpaši PDF formātā.

Varu jums palīdzēt **MĀJU PIRKŠANĀ** vai **PĀRDOŠANĀ!**

To daru visā Dvīņu pilsētu rajonā vairāk nekā 25 gadus.

Ar jautājumiem, lūdzu zvaniet katrā laikā: **MĀRIS KURMIS** - Counselor Realty -
612-558-6784 (mob.), 952-476-1832 (mājās).

Jauns cilvēks **meklē klātie dzīvotāju**. Māja tuvu latviešu baznīcai, pie "Powderhorn" parka, un tuvu divām autobusa līnijām - 3504 - 12th Ave. So., Mineapolē 55407.
Lūdzu zvanīt 763-354-8106.

Visi dzer tēju... *City Pages 2008* apbalvoja "**LaSociete du The**" kā labāko tējas veikalu Dvīnu pilsētās.

Šis tējas veikals jau pastāv trīspadsmit gadus - piedāvā tējas no visas pasaules. Veikalā var iegādāties vairāk nekā 200 tēju šķirnes - baltās un zaļās tējas, pouchong un oolong tējas, pu-erh tējas un daudzas citas. Tur ir galdīņi, kur baudīt šīs daudzās un dažādās tējas uz vietas, kā arī var iegādāties piederumus tējas pagatavošanai un dāvanām.

Veikals ir atvērts no pirmdienas līdz piektdienai no plkst.12:00 līdz 18:00, sestdienās no 10:00 līdz 18:00, svētdienās slēgts.

Savā veikalā laipni ielūdz īpašnieks *Tony Ruggiero* un *Božena Dimants*.

Viņi sniegs izsmelošu informāciju par visu, kas saistās ar tējām.

Adrese - 2708 Lyndale Ave. So., Mineapolē 55408, WWW.Teashop.us; tālr. 612-871-5148.

Izkārtoju mājas izpārdošanu (*Estate Sales*).

Vai Jūs pārceļaties, vai jālikvidē mājas iekārta? Jāatbrīvo māja no mēbelēm, traukiem, sīkumiem, utt.? **Es varu Jums palīdzēt.**

- * Izšķiroju mantas (sazinoties ar ģimeni) - ko paturēt ģimenē, ko pārdot, ko izmest.
- * Sakārtoju mantas pārdošanai. * Nocenoju pārdodamās mantas un izsludinu.
- * Vadu pārdošanu/*Estate Sale*. (Aizvedu palikušās mantas uz labdarības org.).

Maija Zaeska: 763-972-2521 (mājās); **952-454-4172** (kabatas tālr.);

zaeska@frontiernet.net

*** Draudzes e-pasta adrese: mndraudze@gmail.com

*** Draudzes mājas lapa: www.mndraudze.org

Church Services and Calendar of Events.

December.

- Thursday 3 - 10:30 AM - Bible study.
- Saturday 5 - 12:00-3:00 PM - **Winter Bazaar**; jewelry, books, tapes, weavings, ornaments, wreaths and other crafts; ethnic food.
- Sunday 6 - 11:00 AM - Second Advent Church Service with Holy Communion.
Fellowship follows service.
- Sunday 13 - 11:00 AM - Third Advent Church Service with Holy Communion;
Scripture readings and special musical presentations.
Fellowship follows service.
- Sunday 13 - 5:00 PM - Concert - Mārcis Kuplais-cello, Akane Matsaumura-piano;
at the church.
- Sunday 20 - 11:00 AM - Fourth Advent Church Service with participation of Latvian
School children and church Choir.
Lunch and Latvian School Christmas PROGRAM follows the service.
- Thursday 24th - 5:00 PM - Christmas Eve Church Service; CHOIR participation.
- Friday 25th - 11:00 AM - Christmas Day Church Service with Holy Communion.
Sermon in English by pastor *Ivars Krafts*.
- Sunday 27 - 11:00 AM - Church Service; singing of Christmas carols and songs.
Fellowship follows service.
- Thursday 31st - 5:00 PM - New Year's Eve Church Service with Holy Communion
and special music.
- Thursday 31st - Latvian-Ukrainian New Year's Eve Celebration; at the Ukrainian
Center, NE MPLS (see separate announcement).

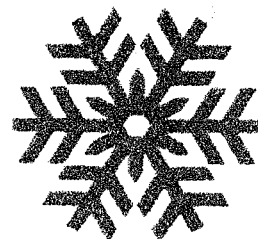
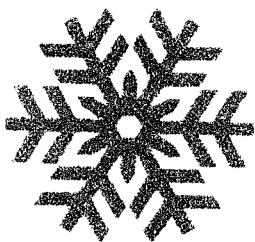
Draudzes darbinieku KANCELEJAS STUNDAS

- Otrdienās - darbvede Elga Pone, 10:00-14:00 dienā.
- Trešdienās - māc. Maija Cepure-Zemmele, 10:00-13:00 dienā. -
kasieris Visvaris Ģiga, 10:00-14:00.
- Ceturtdienās - māc. Maija Cepure-Zemmele, 10:00-13:00 dienā. -
darbvede Elga Pone, 10:00-14:00 .

Draudzes kanceleja: 612-722-4622. Mācītājas kanceleja: 612-722-0174; mājā: 763-546-8178.

Ja vēlaties runāt ar māc. Maiju Cepuri-Zemmelī, tad lūdzu zvaniet uz viņas mājām
763-546-8178, vai ja ir vēlēšanās satikties, tad sazvanoties tādu var izkārtot.

Draudzes locekļus, kuŗi vēlētos mācītāju satikt runas stundu laikā, lūdzam pirms iz-
braukšanas zvanīt uz baznīcas kanceleju. Iespējams, ka neparedzētu apstākļu dēļ mācītāja ir
izbraukusi. Ja baznīcas durvis darba laikā ir slēgtas, lūdzam piezvaniet durvju zvanu (augšē-
jais zvans-augšējā stāvam, apakšējais zvans-lejās stāvam).

Sirsniģi aicinām jūs visus apmeklēt
Mineapoles- St.Paula latviešu ev. lūt draudzes

Ziemsvētku Tirdziņu

sestdien, 2009.g. 5. decembrī

pl. 12:00 - 3:00 p.p.

Tirdziņā bagātīgā izvēlē rotas, grāmatas, audumi,
skaņu lentes, tvarti, tautiski cimdi,
u.c.daiļamatniecības izstrādājumi.

Loterija!

Staigājoša loterija ar vērtīgiem laimestiem!
Plašs tautisko ēdienu galds ar latviskiem gardumiem
patērēšanai turpat un līdzņemšanai uz mājām.

Aiciniet visus uz tirdziņu, lai radu, draugu un
paziņu vidū varam pavadīt patīkamas stundas!

Uz redzēšanos tirdziņā!

Dāmu saime

*" Congregational Matching Funds granted by
Thrivent Corp. Branch 8806 "*

